

سال پنجاه و دوم - شماره ۱۴۹۶۵

دوشنبه یکم مرداد ماه ۱۳۷۵

قوه قضائیه

روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

شامل: قوانین - مذاکرات مجلس شورای اسلامی - تصمیم نامه ها - قراردادها - رویه های قضائی
اساسنامه ها - تصویب نامه ها - آئین نامه ها - بخشنامه ها و آگهیها

قوانین و مقررات عمومی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱۳۷۵/۴/۲۰

۱۶۴۹۵/ت/۲۵۵۰۲

تصویب نامه در خصوص مأموریت مستخدمان رسمی

مشمول قانون استخدام کشوری

وزارت اداری و استخدامی کشور - دانشگاه شاهد

کثرت وزرای عضو کمیسیون رفاه اجتماعی هیئت دولت در جلسه مورخ ۱۳۷۵/۳/۱۲ باتوجه به اختیار تفویضی هیئت وزیران (موضوع تصویب نامه شماره ۷۵۶/ت/۱۳۶۸/۹/۴) بنا به پیشنهاد شماره ۱۱۰۳۲۸ مورخ ۱۳۷۴/۱/۲۲ دانشگاه شاهد و تأیید نامه شماره ۱۶۱۱/د/۱ مورخ ۱۳۷۵/۲/۲۲ زمان امور اداری و استخدامی کشور، به استناد بند (ب) ماده (۱۱) قانون استخدام کشوری - مصوب ۱۳۵۲ - تصویب نمودند:

دانشگاه شاهد به فهرست وزارتخانه ها و مؤسسات موضوع بند (ب) ماده (۱۱) قانون استخدام کشوری (منضم به آیین نامه مأموریت) - مصوب ۱۳۵۲ - و اصلاحات آن اضافه می شود و مأموریت مستخدمان رسمی مشمول قانون استخدام کشوری به دانشگاه یاد شده با حفظ پست سازمانی و پرداخت حقوق و مزایا با توافق هیأت ذی ربط از اعتبار مؤسسه متبوع یا از اعتبار مؤسسه محل مأموریت تا پایان مهلت مجاز است.

تمدید مأموریت در صورت نیاز دانشگاه و رضایت مستخدم بدون حفظ پست بانی و با رعایت مقررات مربوط امکان پذیر است.
این تصویب نامه در تاریخ ۱۳۷۵/۴/۱۲ به تأیید مقام محترم ریاست جمهوری است.

معاون اول رئیس جمهور - حسن حبیبی

آئین نامه ایمنی و حفاظت در معادن
فصل اول - کلیات

مقررات عمومی

ماده ۱- منظور از عملیات اکتشاف و بهره برداری در این آئین نامه کلیه عملیاتی است که در آئین نامه های اکتشاف و بهره برداری معادن پیش بینی شده است.
ماده ۲- کلیه عملیات اکتشاف و بهره برداری از معادن باید تحت نظر یک نفر حفاظت و ایمنی که صلاحیت او بتأیید وزارت کار و امور اجتماعی رسیده باشد، م گیرد.

ماده ۳- مسئول ایمنی معادن باید مقیم معادن باشد چنانچه مسئول ایمنی بابت بعلی محل کار را موقتاً ترک نماید باید بمسئولیت خود یک نفر جانشین داشته باشد.

ماده ۴- مسئول ایمنی معادن موظف است کلیه مواد این آئین نامه را با کارکنان و مسئولین مربوطه تفهیم نماید.

ماده ۵- وزارت معادن و فلزات رونوشت پروانه های اکتشاف و بهره برداری را

به وزارت کار و امور اجتماعی ارسال مینماید و همزمان با صدور پروانه یک نسخه از این آئین نامه را به دارنده پروانه ابلاغ مینماید. دارنده پروانه بهره برداری مکلف است تاریخ شروع عملیات خود را به وزارتخانه های معادن و فلزات و کار و امور اجتماعی اطلاع دهد.

ماده ۶- اکتشاف کننده یا بهره بردار باید مدارک مشروحه زیر را در سر معدن نگاهداری کرده و برای ارائه به مهندسین ناظر وزارت معادن و فلزات و بازرسان کار آماده داشته باشد.

الف - پروانه اکتشاف یا پروانه بهره برداری و یا رونوشت مصدق و یا فتوکپی آنها.
ب - نقشه حدود ناحیه مورد اکتشاف به مقیاس ۱:۲۵۰۰ و نقشه بهره برداری به مقیاس ۱:۲۵۰۰ و برای معادنیکه عملیات زیرزمینی دارند، نقشه به مقیاس حداقل ۱:۱۰۰ از قسمت درون معدن و همچنین یک نقشه از کارگاهها و تأسیسات خارج معدن بمقیاس حداقل ۱:۳۰۰

ج - دفتر حاوی مشخصات کارکنان معدن و استخراج روزانه طبق نمونه ای که وزارت کار و امور اجتماعی تعیین خواهد کرد.

د - دفتر مخصوصی جهت ثبت نظرات و تذکرات و دستورالعملی که در اجرای آئین نامه های مربوط نسبت بطرز کار و رعایت اصول فنی و حفاظت و بهداشت کار و سایر موارد که از طرف مهندسین ناظر وزارت معادن و فلزات و بازرسان کار داده میشود.

ه - دفتر مخصوص ثبت حوادث و گزارش اقدامات معموله طبق نمونه ای که از طرف وزارت کار و امور اجتماعی تعیین میشود.

و - دفاتری برای ثبت کلیه اقدامات ایمنی که در این آئین نامه به آنها اشاره شده است.
ماده ۷- مسئول معدن موظف است جزوه یا سفارش نامه حاوی نکات احتیاطی و ایمنی که در مورد لوازم و کالاهای مصرفی و یا تجهیزات معدن همراه با این کالاهای بوسیله سازندگان یا فروشندگان تهیه گردیده هنگام خرید از آنان مطالبه نموده مفاد آنرا دقیقاً بمورد اجرا بگذارد.

ماده ۸- تمام کارگران جدیدالاستخدام و همچنین کارگرانی که تغییر شغل میدهند قبلاً باید یک دوره آموزشی مربوط به اصول ایمنی را بگذرانند. کارگرانی که در تونلها بکار گمارده خواهند شد، علاوه بر این دوره باید یک دوره کامل آموزشی را در مورد طرز استفاده از کپسولهای نجات و وسایل اولیه آتش نشانی (از قبیل کپسولهای آتش نشانی، آب، ماسه، و غیره) بگذرانند.

ماده ۹- تمام کارگران جدیدالاستخدام شاغل در تونلها و کارگرانی که با تغییر شغل از قسمتی به قسمت دیگر معدن منتقل میشوند باید با راههای خروجی اصلی و اضطراری تونل آشنا شوند.

ماده ۱۰- تعداد کارگرانی که به داخل تونل میروند و همچنین تعداد کارگرانی که از تونل خارج میشوند باید دقیقاً کنترل و در دفتر مخصوص ثبت گردند. کارگران موظفند بلافاصله پس از خروج از تونل چراغ انفرادی خود را به چراغخانه تحویل داده و چنانچه چراغخانه بطور سلف سرویس اداره میگردد بمنظور شارژ، چراغ خود را روی دستگاه شارژ قرار دهند.

ماده ۱۱- کلیه کارگران شاغل در تونلها و مسئولین قسمت ها، در هنگام ورود به تونل باید به لباس کار، کلاه و کفش ایمنی مناسب با نوع و شرایط کار و هم چنین وسایل احتیاطی فردی ضروری مجهز باشند.

ج - دستگاهها و موتورهاییکه در مقابل گریزو بی خطر تشخیص داده شده مشروط براینکه در محل استقرار آنها هوا بطور منظم عبور کرده و عیار گریزو کم باشد. ماده ۳۰۷ - هوای معدن باید طوری جریان داشته باشد که تمام تأسیسات برق بخوبی تهویه گردد.

ماده ۳۰۸ - هرگاه تمام و یا قسمتی از تأسیسات برق در مسیر راههای عمومی واقع شده باشد باید همه روزه کیفیت هوای ورودی به آن راه را از حیث مقدار گریزو بررسی نمود بطوریکه عیار گریزو از نیم درصد (۵ در هزار) تجاوز نکند و بعلاوه ترتیبی داده شود که ورود ناگهانی مقدار زیادی گریزو امکان پذیر نباشد.

ماده ۳۰۹ - باستانی لکوموتیو برقی در وسائط نقلیه ای که در ماده بعد گفته میشود، سایر وسایل برقی که در کارگاهها مورد استفاده قرار میگیرند باید ضد گریزو باشد.

ماده ۳۱۰ - لکوموتیو و سایر وسائط نقلیه برقی باید ایمن در مقابل گریزو (ضدگریزو) باشد و تحت شرایط گفته شده در ماده ۳۰۶ بکار برده شود و در استفاده از سایر انواع لکوموتیو و وسایل نقلیه برقی حتی آنهایکه از سیم هوایی بدون روپوش تغذیه میشوند علاوه بر رعایت ماده ۳۰۶ رعایت ماده ۳۰۸ نیز لازم الاجراء است.

ماده ۳۱۱ - در معادنی که دارای تصاعد آبی گریزو می باشند، نصب و بکار بردن تأسیسات برق ممنوع است. در این قبیل معادن میتوان از چراغ اطمینان برقی و در آتشباری با برق از آتش کن برقی ایمن استفاده نمود.

ماده ۳۱۲ - متصدیان مربوط باید دستگاههای ضدگریزو برقی را حداقل روزی یکبار بازدید و بررسی کنند و هر هفته یکبار نیز متخصص برق آنها را بازدید و در صورت لزوم تعمیر کنند.

ماده ۳۱۳ - تعمیر یا باز کردن روپوش وسائط برقی ضدگریزو باید فقط توسط متخصص مربوطه انجام گیرد. این وسایل باید بطریقی بسته شده باشد که بوسیله آچار و یا ابزار معمولی نتوان آنها را باز کرد.

ماده ۳۱۴ - هوای محلی و راهها و گالرها و کارگاههای استخراج که در آن تأسیسات برق وجود دارد باید لاقل در هر نوبت کار دوبار بررسی شود و در موارد زیر باید فوراً جریان برق قطع گردد:

الف - هرگاه عیار گریزو یک درصد و یا بیشتر باشد.

ب - در ناحیه ای که در اثر ریزش (آوار) احتمال معیوب شدن تأسیسات برق و یا رسیدن گریزو بتأسیسات برق وجود داشته باشد.

ج - در هر قسمتی که یکی از شرایط استفاده از برق که در این فصل ذکر شده از بین رفته باشد.

ماده ۳۱۵ - برقرار کردن مجدد برق باید منحصر بوسیله متصدی مربوطه انجام گردد.

ماده ۳۱۶ - هرگونه تعمیرات و تغییرات در تأسیسات برق باید توسط مسئول مربوط در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۳۱۷ - بهره بردار موظف است نقشه تکمیل شده تأسیسات برق را همیشه در سر معدن نگهداری نماید.

فصل نهم - آسانسورها و بالابرها

ماده ۳۱۸ - ساختمان آسانسورها و بالابرها و امثال آن باید:

۱ - هدایت شده باشند.

۲ - سقوط اشیاء از داخل آنها ممکن نباشد.

۳ - بار داخل آنها بی حرکت بماند.

تبصره - آسانسور باید طوری بارگیری شود که بار از دیوارهای جانبی آن بیرون نزنند.

ماده ۳۱۹ - آسانسور و بالابرهاییکه برای حمل اشخاص بکار برده می شود باید دارای سرپناه و ترمز و پاراشوت بوده و بعلاوه دستگاه محرکه آنها مجهز بوسیله خود کار تخلیم کننده سرعت باشد. ضمناً پلاک نشان دهنده ظرفیت سرنشین های این وسائط باید بطور آشکار در محل مناسبی نصب گردد. ظرفیت مذکور باید حداکثر برابر با ظرفیت باری باشد که با این وسائط میتوان حمل کرد.

ماده ۳۲۰ - ماشینهای چرخ چاه باید دارای ترمزی باشد که در صورت لزوم بتواند کابل را بی حرکت کند و اگر چرخ چاه دستی باشد باید دارای وسیله ای باشد که آنرا از گردش در جهت مخالف بازدارد بعلاوه اگر چرخ چاه در ماشینهاییکه برای حمل اشخاص بکار می رود قابل جدا کردن از موتور باشد، باید دارای ضامن مخصوصی باشد که از بروز هرگونه خطر جلوگیری کند.

ماده ۳۲۱ - ماشین های چرخ چاه باید مجهز به دو دستگاه ترمز جداگانه باشد (ترمز عادی و ترمز ایمنی) بطوریکه هریک از این ترمزها قادر به توقف ماشین باشد. کفش این ترمزها ممکن است مشترک باشد ولی وسایل فرمان آنها باید کاملاً مجزا و در دسترس متصدی ماشین قرار گیرد و باید حداقل یکی از ترمزها از نوع وزنه ای باشد و همچنین حداقل یکی از آنها در صورت قطع شدن نیروی محرکه، چرخ چاه را متوقف کند.

ماده ۳۲۲ - در ماشینهاییکه دارای جعبه دنده میباشد باید با یکی از ترمزها بتوان مستقیماً چرخ چاه را متوقف کرد.

ماده ۳۲۳ - ترمز ایمنی باید بنحوی باشد که در هریک از موارد زیر بطور خود کار وارد عمل گردد.

الف - هرگاه اتاقل آسانسور از چاه خارج و به قرقه ها نزدیک شود.

ب - هرگاه سرعت حرکت در نزدیکی پذیرگاه مقصد از ۱/۵ متر در ثانیه کمتر نشود.

ماده ۳۲۴ - باید وسیله ای وجود داشته باشد که هم زمان با بکار افتادن ترمز ایمنی، برق ماشین را بطور خود کار قطع کند.

ماده ۳۲۵ - ماشین های استخراج که سرعت آنها تا ۶ متر در ثانیه است و آسانسور متصل به آن که برای حمل اشخاص به هم بکار برده می شوند باید مجهز به وسیله نشان دهنده موقعیت اطاقک آسانسور در چاه باشد و بعلاوه بتواند با علامت صدادر نزدیک شدن آن را به پذیرگاه اعلام کند و ماشین هاییکه سرعت حرکت آنها از شش متر در ثانیه بیشتر است باید مجهز به وسایل زیر نیز باشد.

الف - وسیله ای که ترمزها را بنر می وارد عمل کند.

ب - وسیله محدود کردن سرعت به میزانیکه معمولاً عمل می کند.

ج - دستگاه ثبت کننده سرعت.

هنگام حمل اشخاص باید علامت مخصوص در پذیرگاهها روشن شود و بطور واضح حمل مسافر را اعلام نماید.

ماده ۳۲۶ - جنس کابل باید مناسب با شرایط محیط کار باشد و در مقابل عواملی از قبیل اسید و غیره مقاوم باشد.

ماده ۳۲۷ - هنگام تحویل گرفتن هرکابل نو باید قطعه ای بطول ۴ متر از آن را برید و برای آزمایشات مقایسه ای در محل خشکی نگهداری نمود.

ماده ۳۲۸ - مقاومت کابل نو (در مقابل پاره شدن) را هنگام تحویل گرفتن باید از طریق آزمایش خود کابل و یا آزمایش تمام عنصرهای آن تعیین و در ضمن، اضافه شدن طول کابل قبل از پاره شدن را هم تعیین نمود و در هر حال باید هریک از عنصرهای کابل از حیث کشش، خمش و پیچش نیز آزمایش شود.

ماده ۳۲۹ - کابل هاییکه علاوه بر بارکشی برای حمل اشخاص نیز بکار برده می شود در سال اول کار هر سه ماه یک مرتبه و در سال بعد هردوماه یکمرتبه باید به اندازه ۲ متر از پائین آن بریده و آزمایش شود. تمامی بار مفید و بار مرده و مجموعه وسیله باربری نباید از یک ششم مقاومت کابل تجاوز کند ولی اگر عمق چاه بیش از ۵۰۰ متر باشد، برای هر یکصد متر اضافی میتوان یکدهم از این ضریب را کسر کرد و در هر حال وزن مذکور از یک پنجم مقاومت کل کابل ناپستی تجاوز کند.

تبصره - کابل های مخصوص قرقه های کپ (نوع چرخ چاه) از شمول این ماده مستثنی میگردد.

ضریب اطمینان آنها باید برای عمق کمتر از ۵۰۰ متر ۷ و برای عمق های بیش از ۵۰۰ متر ۶ در نظر گرفته شود و اگر این کابل برای حمل اشخاص هم بکار برده میشود مدت استفاده از آن نباید از دو سال تجاوز کند.

ماده ۳۳۰ - کابل نو آسانسوریکه برای حمل افراد در نظر گرفته میشود بایستی قبل از استفاده حمل افراد حداقل بیست سرویس باربری با حداکثر ظرفیت بوسیله آن انجام شده باشد و همچنین پس از هرازمایش سه ماهه یا دوماهه باید حداقل ۴ سرویس و قبل از شروع بکار روزانه حداقل یک سرویس باربری با حداکثر ظرفیت انجام دهند.

ماده ۳۳۱ - بهره بردار موظف است همواره یک کابل واجد شرایط بعنوان ذخیره در سر معدن آماده داشته باشد.

ماده ۳۳۲ - بست ها و اتصالی های مربوط به کابلها بایستی دارای مقاومت کافی که برای اینگونه وسایل لازم است باشد.

تبصره ۱ - بهره بردار موظف است همواره یک سری بست مربوط به کابل در سر معدن آماده داشته باشد.

تبصره ۲ - مدت کار بست ها و اتصالیها نباید از ده سال تجاوز کند.

ماده ۳۳۳ - تمام قسمتهای مربوط به دستگاه باربری در چاه از قبیل کابل، ماشین ها، ترمزها و پاراشوت ها باید همه روزه بازرسی شوند و هر هفته یک مرتبه دستگاههای ایمنی مربوطه (پاراشوت - ترمز) آزمایش گردند و همچنین هرماه یک مرتبه قسمتهای حساس از قبیل اتصالیها و قرقه ها از وجود روغن اضافی پاک شوند.

ماده ۳۳۴ - کلیه بازرسیها و آزمایشهای کابل و وسایل باربری مربوطه باید توسط اشخاص و سازمانهای صلاحیتدار و با روش های فنی معتبر انجام گیرد. ماده ۳۳۵ - هرگاه پس از هرازمایش مشاهده شود که تقلیل قابل ملاحظه ای در مقاومت کابل حاصل شده و یا بیش از ده درصد عنصرهای مشهود آن در طول سه گام پاره شده باشد و یا تغییر محسوسی در شکل ظاهری کابل از نظر خورده گی یا سائیدگی یا تقلیل قطر و یا باز شدن پیچش آن حاصل شده باشد، آن کابل باید تعویض گردد.

ماده ۳۳۶- در هر معدن که باربری از طریق چاه با وسایل بالابر انجام میگردد بهره‌بردار موظف است دفتری برای ثبت موارد زیر در سر معدن اختصاص دهد.

الف- نام و نشانی کارخانه سازنده کابل و وسایل مربوطه.

ب- مشخصات کابل، نوع سیمهای بکاربرده شده در ساختمان آن و نتیجه آزمایش‌های انجام شده درباره کابل نو و محاسبه مقاومت کل کابل و همچنین نتیجه آزمایشهایکه برطبق مقررات مواد ۲۲۷، ۲۲۸، ۲۲۹ انجام میشود.

ج- تاریخ شروع استفاده از کابل و نوع باربری آن.

د- وزن مرده کلیه وسائلی که کابل متحمل میشود بانضمام وزن خود کابل و همچنین حداکثر وزن باری که حمل میشود.

ه- تاریخ و نوع تعمیرات و سر و ته کردن کابل.

و- تاریخ و علت خارج کردن کابل از سرویس.

ز- مقدار عملکرد کابل در حرکت بطرف پائین و در حرکت بطرف بالا و میزان تن کیلومتر انجام شده.

فصل دهم- ایمنی و نجات و کمکهای اولیه

ماده ۳۳۷- در داخل و خارج هر معدن باید به تعداد کافی وسایل آتش‌نشانی در نقاطیکه احتمال آتش‌سوزی می‌رود علاوه بر محل‌هاییکه در این آئین‌نامه در فصول مختلف پیش‌بینی شده وجود داشته باشد.

ماده ۳۳۸- در هر معدن باید حداقل وسایل نجات و کمکهای اولیه از قبیل برانکار و جعبه کمکهای اولیه با داروهای مورد نیاز در محل مناسبی که دسترسی فوری کارگران در مواقع ضروری بآنها میسر باشد موجود باشد. و برحسب اهمیت معدن و تعداد کارگران، وسایل ضروری دیگری که برای کمک و نجات کارگران لازم است باید طبق نظر بازرس کار تعیین شود و بهره‌بردار موظف است کلیه آنها را تهیه و در معدن در محل‌های مناسب آماده استفاده نگاهدارد.

تبصره- کلیه دستگاههای آتش‌نشانی معدن و همچنین کلیه وسایل نجات و کمکهای اولیه باید مرتباً بازدید و مورد آزمایش قرار گیرد تا همیشه برای استفاده آماده باشد.

ماده ۳۳۹- در هر معدن از هرگونه کارگر که با هم کار میکنند باید حداقل یک نفر طریقه استفاده از وسایل کمکهای اولیه را بداند.

ماده ۳۴۰- در معادن زغال که تعداد کل کارگران آن از ۳۰۰ نفر بیشتر باشد و در سایر معادن که تعداد کل کارگران آن از ۵۰۰ نفر بیشتر باشد بهره‌بردار موظف است یک نفر شخص صلاحیتدار بعنوان مسئول امداد و نجات انتخاب نماید. وظیفه شخص مذکور منحصر رسیدگی بامور امداد و نجات میباشد.

ماده ۳۴۱- در معادن گریزودار و گرد زغال‌دار و معادنیکه تعداد کارگران در هر نوبت کار بیش از ۵۰ نفر باشد باید حداقل یک گروه امداد و نجات مرکب از پنج نفر وجود داشته باشد.

تبصره- علاوه بر پنج نفر افراد گروه نجات باید چند نفر از کارگران نیز تعلیمات لازم رادیده باشند تا در صورت لزوم جانشین افراد گروه نجات گردند.

ماده ۳۴۲- افراد گروه نجات باید از بین کارگران شاغل مجرب که دارای استعداد جسمانی کافی بوده و دسترسی بآنها در هر موقع امکان‌پذیر باشد انتخاب گردند این افراد باید تعلیمات لازم را فرا گرفته و لااقل ماهی یکبار تمرینهای لازم را بعمل آورند.

ماده ۳۴۳- گروه امداد و نجات با نظر بازرس کار و برحسب ضرورت باید مجهز به دستگاههای تنفسی انفرادی و وسایل لازم دیگر از قبیل دستگاههای اندازه‌گیری گاز و گریزو، اکسید دوکربن و برانکار و غیره باشند. این دستگاهها باید مرتباً و در فواصل مناسب بازدید و آزمایش شده بطوریکه همیشه برای استفاده آماده باشند.

ماده ۳۴۴- افراد گروه امداد و نجات باید هر سال مورد معاینه پزشکی قرار گیرند تا در صورتی که واجد شرایط نباشند از گروه خارج شده و کسان دیگر بجای آنها انتخاب گردند.

ماده ۳۴۵- مسئول معدن موظف است فرمهای مربوط به حوادث ناشی از کار و همچنین بیماریهای حرفه‌ای را که از طرف وزارت کار و امور اجتماعی در اختیار آنها گذاشته میشود مرتباً تکمیل نموده و دو نسخه از آنها به نزدیکترین اداره کار و امور اجتماعی و سازمان تأمین اجتماعی ناحیه مربوطه ارسال دارد.

این آئین‌نامه مشتمل بر ۱۰ فصل و ۳۴۵ ماده باستناد مواد ۸۵ و ۸۶ قانون کار جمهوری اسلامی ایران در جلسه مورخ ۷۲/۶/۹ شورای عالی حفاظت فنی مورد بررسی و تأیید و در تاریخ بتصویب نهائی وزیر کار و امور اجتماعی رسید. ۱۶/۸/۹

آگهیهای ابلاغ دادخواست - دادنامه

شماره: ۳۵۶ ۱۳۷۵/۴/۷

آگهی ابلاغ دادخواست

برابر ماده صد قانون آئین دادرسی مدنی به آقایان سیدرضا، سیدکاظم، سیدیحیی و بانوان تاج‌الملوک و پریخ شریعت همگی عزیذفری و آقای موسی پناهی ابلاغ میگردد که آقای اکبر گلزاری بوکالت از آقای علی‌الاصغر بالائی دادخواستی بخواسته الزام به خرید و فروش ملک دارای پلاک ۱۹۴/۱ واقع در بخش ۵ تیریز تقدیم دادگاه نموده که بکلاس ۳۴۱-۷۵/۳۶ عمومی ثبت و برای روز شنبه ۷۵/۱۰/۸ ساعت ۹ صبح تعیین وقت رسیدگی گردیده است مراتب دو نوبت متوالی در یکی از روزنامه‌های رسمی و کثیرالانتشار چاپ و از شما دعوت میشود در موعد مقرر فوق در جلسه دادگاه شعبه ۲۴ عمومی تیریز واقع در مجتمع قضائی تیریز حاضر شوید و قبل از موعد رسیدگی با مراجعه به دفتر دادگاه نسخه ثانیه دادخواست و ضمائم دریافت دارید و چنانچه بکدام احتیاج به آگهی باشد فقط یک نوبت خواهد بود و مدت آن ده روز است.

ش- ۷۸۶۲ ۲-۲ مدیردفترشعبه ۳ دادگاه عمومی تیریز

شماره: ۵۰۹ ۱۳۷۵/۲/۳۱

آگهی ابلاغ وقت دادرسی نسخه ثانیه و ضمائم دادخواست به آقای بهرام یاسینی فرزند یعقوب

شماره پرونده ۲۱/۳۴۵/۷۴ عمومی خواهان: ۱- خانم معصومه وحید فرزند عبدالله ساکن ارومیه انتهای والفجر یک پشت نان ماشینی دست راست کوچه سوم بن‌بست دوم پلاک ۲۳

خواسته: بهرام یاسینی فرزند یعقوب مجهول‌المکان. خواسته: تنظیم سند رسمی. خواهان در تاریخ ۷۴/۱۰/۲۱ دادخواستی بطرفیت خوانده بخواسته فوق بدادگاه تسلیم و پس از ارجاع بسماره فوق ثبت دادگاه باتوجه به اعلام خواهان به مجهول‌المکان بودن خوانده به تجویز ماده ۱۰۰ اصلاحی قانون آئین دادرسی مدنی و دستور مقتضی برای تشکیل جلسه دادگاه صادر و پرونده پروز سه‌شنبه مورخ ۷۵/۵/۲۳ ساعت ۸/۳۰ صبح وقت رسیدگی تعیین گردیده بدینوسیله مراتب دو نوبت متوالی در یکی از روزنامه‌های کثیرالانتشار رسمی کشور آگهی می‌نماید تا خوانده قبل از حلول جلسه دادرسی جهت دریافت نسخه ثانیه و ضمائم دادخواست و اعلام آدرس خود بدفتر دادگاه مراجعه و در وقت مقرر فوق در دادگاه حاضر شود در غیر اینصورت مراتب ابلاغ شده محسوب دادگاه غیاباً به مامیت امر رسیدگی و اتخاذ تصمیم قانونی خواهد نمود چنانچه منبذ لازم به نشر آگهی مجدد باشد فقط در یک نوبت بمدت ۱۰ روز منتشر خواهد شد.

ش- ۸۶۱۳ ۲-۱ مدیردفترشعبه ۲۱ دادگاه عمومی ارومیه

شماره: ۲/۱۸۵ ۱۳۷۵/۴/۲

آگهی احضار متهم

بدینوسیله به آقای محمد محتشمی فرزند غلامرضا ابلاغ میشود که درخصوص اتهام وی دادرسی سرقت پرونده‌ای به کلاس ۱۳۲-۷۳/۲ مطرح و در جریان رسیدگی می‌باشد مراتب در اجرای ماده ۱۱۱ قانون آئین دادرسی کیفری از طریق آگهی بوی ابلاغ میشود که در جهت دفاع از اتهام منسب به خویش ظرف دوامه از نشر آخرین آگهی در این دادگاه حاضر شود. در غیر اینصورت تصمیم قانونی اتخاذ خواهد شد.

ک- ۴۳۲۴ ۳-۳ دادرسی دادگاه عمومی شعبه ۲ تربت حیدریه

شماره: ۹۲۴ ۱۳۷۵/۲/۱۹

آگهی ابلاغ دادخواست و ضمائم به آقای مهدی امانی فرزند غلامرضا شماره شناسنامه ۱۷۹۲ صادره از حاجی‌آباد

کلاس پرونده: ۹۳/۷۲ ک کل درخصوص دادخواست تقدیمی زهرافروغ بطرفیت آقای مهدی اسانی به خواسته طلاق که وقت رسیدگی برای روز یکشنبه ۷۵/۵/۲۱ ساعت ۸ صبح تعیین گردیده است چون محل اقامت خوانده غیر معلوم است بنابراین دستور ریاست محترم دادگاه و بر طبق ماده ۱۰۰ قانون آئین دادرسی مدنی مراتب به نوبت متوالی در یکی از جراید کثیرالانتشار یا روزنامه رسمی آگهی میشود که خوانده ظرف مدت یکماه پس از انتشار آخرین آگهی در شعبه اول دادگاه عمومی حاجی‌آباد حاضر ضمن دریافت نسخه ثانیه دادخواست و ضمائم در وقت رسیدگی فوق حاضر شود و در صورت عدم حضور وقت ابلاغ شده محسوب دادگاه غیاباً رسیدگی و اتخاذ تصمیم خواهد نمود اگر بعد از آن ابلاغی بوسیله آگهی لازم شود فقط یک نوبت آگهی در روزنامه خواهد شد و مدت آن ده روز است.

ش- ۸۶۱۱ ۳-۳ مدیردفتر شعبه اول دادگاه عمومی حاجی‌آباد بندرعباس

شماره: ۴/۲۳ ۱۳۷۵/۳/۱۲

آگهی ابلاغ وقت دادرسی اسناد دادخواست و ضمائم دوشیزه شپین طالبی فرزند اسمعیل دادخواستی بخواسته تقاضای طلاق به طرفیت اصغر گل محمدی کمی‌آباد به دادگاه شعبه ۴ عمومی اردبیل تقدیم که به کلاس ۱۶۶۰-۷۴۴ عمومی ثبت چون از طرف خواهان خوانده دعوی مجهول‌المکان اعلام شده بنا بدخواست خواهان و دستور دادگاه به تجویز ماده ۱۰۰ قانون آئین دادرسی مدنی (قانون اصلاح ماده ۱۰۰) در دو نوبت متوالی در روزنامه کثیرالانتشار آگهی میگردد فاصله بین انتشار دومین آگهی تا روز جلسه دادرسی نباید کمتر از بیست روز باشد خوانده از

تاریخ انتشار آخرین آگهی ظرف دوامه بدفتر دادگاه مراجعه ضمن اعلام آدرس کامل خود اطلاع از وقت رسیدگی که بتاریخ یکشنبه ۷۵/۸/۱۳ ساعت ۱۲ ظهر تعیین گردیده نسخه ثانیه دادخواست و ضمائم را دریافت دارد و چنانچه ابلاغی بوسیله آگهی لازم شود فقط یک نوبت منتشر و مدت آن ده روز خواهد بود.

ش- ۷۷۶۹ ۲-۲ مدیردفترشعبه ۴ دادگاه عمومی اردبیل

شماره: ۱۸۸۳ ۱۳۷۵/۴/۹

آگهی ماده ۱۰۰ آئین دادرسی مدنی

آقای مراد ممتازیان بوکالت از بانک صادرات دادخواستی بخواسته مطالبه مبلغ دیوید و پنجاه هزارریال علیه سعید فتحعلی‌زاده و فروهر رختمی به محاکم عمومی شیراز تسلیم که به این شعبه ارجاع و بکلاس ۱۸-۷۸-۱۹/۴ ثبت گردیده است وقت دادرسی پرونده مورخ ۷۵/۶/۱۳ ساعت ۸/۳۰ صبح تعیین گردیده و چون خواندگان مذکور شناخته نگردیده‌اند برابر ماده ۱۰۰ مراتب دو نوبت متوالی در روزنامه رسمی و محلی آگهی میگردد و نامبردگان میتوانند جهت دریافت برگ دادخواست و ضمائم به این دفتر مراجعه و در جلسه محاکم در روز و ساعت مقرر شرکت نمایند چنانچه آگهی دیگری لازم شود مراتب دو نوبت متوالی در روزنامه رسمی و محلی آگهی میگردد نامبردگان میتوانند جهت دریافت برگ دادخواست و ضمائم به این دفتر مراجعه و در جلسه محاکم در روز و ساعت مقرر شرکت نمایند چنانچه آگهی دیگری لازم شود مراتب یک نوبت در روزنامه درج و مدت آن ده روز خواهد بود.

ش- ۷۸۶۱ ۲-۲ مدیردفترشعبه ۱۹ محاکم عمومی شیراز

شماره: ۱-۷۴-۱۹۳۹ حقوقی ۱۳۷۴/۱۲/۲۳

آگهی ابلاغ نسخه ثانیه دادخواست و ضمائم

گروه ملی صنعتی فولاد ایران در تاریخ ۷۳/۵/۱۸ دادخواستی بطرفیت شرکت حمل و نقل رامشیرابر به مدیریت آقای مهدی روستا مبنی بر استرداد ۱۶۸۱۰ کیلوگرم میلگرد بایندگاه تسلیم که پس از اقدامات قانونی بکلاس ۱-۷۴-۱۹۳۹ حقوقی ثبت و برای ۷۵/۶/۲۷ ساعت ۱۱ صبح تعیین وقت شده است و بلحاظ مجهول‌المکان بودن خوانده حسب ماده ۱۰۰ قانون آئین دادرسی مدنی و تقاضای خواهان مراتب در دو نوبت متوالی در روزنامه رسمی کشور درج میگردد و از خوانده تقاضا میشود که جهت دریافت نسخه ثانیه دادخواست و ضمائم بدفتر مراجعه نماید و در غیر اینصورت مفاد دادخواست ابلاغ شده، حسب و اقدام مقتضی بعمل خواهد آمد و چنانچه منبذ احتیاج به آگهی داشته باشد فقط یک نوبت آگهی منتشر و مهلت آن ده روز خواهد بود.

ش- ۷۷۶۸ ۲-۲ مدیردفترشعبه اول دادگاه عمومی ماه‌شهر

ماده ۱۲- محل یا محلهای عملیات معدنی باید بوسیله سیم خاردار یا هر وسیله دیگر از زمینهای مجاور مجزا باشد بطوریکه مانع عبور اشخاص متفرقه و حیوانات گردد.

ماده ۱۳- معادن زیرزمینی (باستثنای موارد حفر چاه فرعی یا اکتشافی و پیشروی گالری و میله و دویل) باید بوسیله حداقل دو راه با شرایط زیر به خارج ارتباط داشته باشد.

الف- راههای مذکور در داخل معدن بهم ارتباط داشته باشد.

ب- عبور افراد از هریک از آنها باسانی میسر باشد.

ج- فاصله بین آنها بیش از ۱۵ متر بوده و دهانه آنها زیر پوشش یک ساختمان واحد نبوده و مدخل آنها در نقاط سیل گیر و یا بهمین گیر و مانند آن نباشد.

ماده ۱۴- کلیه راههای عبور و مرور معدن که دارای شیب بیش از ۴۵ درجه هستند باید مجهز به نردبانهای یا مشخصات زیر باشد:

الف- بصورت قطعات جداگانه هریک بطول حداکثر ۱۰ متر و بطریق مطمئنی نصب شده باشد و حداقل هفته ای یکبار مورد بازدید قرار گرفته و نواقص آن برطرف و نتیجه در دفتر ایمنی ثبت گردد.

ب- زاویه شیب آنها از ۷۵ درجه بیشتر نباشد.

ج- در انتهای هر نردبان پاگردی بمنظور استراحت و پیش گیری از خطرات ناشی از سقوط ساخته شده باشد.

د- نردبان باید حداقل تا یکمتر بالای پاگرد بدون پله ادامه یابد و در غیر اینصورت به دستگیره های ثابتی که امکان بالا و پائین آمدن افراد را فراهم نماید مجهز گردد.

ماده ۱۵- موتورها و سایر ماشینهای ثابت مربوط به عملیات معدنی در روی زمین باید در فضای سرپوشیده نصب و بوسیله تابلوئی عبور اشخاص غیرمستول به داخل جایگاه آنها منع شده باشد.

ماده ۱۶- کلیه محلهای خطرناک مانند پرتگاهها و غیره باید با سیم خاردار یا وسیله مناسب دیگر حفاظ گذاری شود.

ماده ۱۷- بمنظور حفظ کارگران از گیر کردن و یا افتادن به قسمتهای متحرک ماشین آلات از قبیل توربین و چرخ دنده و غیره و همچنین بمنظور جلوگیری از افتادن اشیاء متفرقه به داخل آنها باید قسمتهای متحرک دستگاه را بوسیله توری و حصار فلزی از محیط جدا نمود.

ماده ۱۸- در هر تونل در حال بهره برداری باید حداقل دو راه خروجی مخصوص عبور و مرور و رساندن افراد به بیرون تونل وجود داشته باشد. هر کارگاه استخراجی نیز باید حداقل دارای دو راه خروجی کاملاً جدا از یکدیگر باشد.

ماده ۱۹- سوار شدن افراد در واگنهای باربری، لکوموتیوها و شاسیهای مخصوص حمل چوب و غیره ممنوع میباشد.

ماده ۲۰- هرگاه شیب خط آهن بیش از یک درصد باشد نقل و انتقال دستی واگنها ممنوع میباشد.

ماده ۲۱- هنگامیکه نقل و انتقال واگنها بصورت قطار و بوسیله لکوموتیو انجام می پذیرد اتصال واگنها یکدیگر باید بوسیله زنجیر و قلاب انجام شود.

ماده ۲۲- واگنها باید متناوباً و به نوبت در تعمیرگاه مربوطه تحت سرویس و روغن کاری و تعمیر قرار گیرند. کارهای انجام شده باید با ذکر شماره واگن و تاریخ تعمیر و سرویس و نام خانوادگی شخصی که مجری آن بوده است در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۲۳- متصل و یا جدا نمودن واگنها در حین حرکت قطار ممنوع میباشد.

ماده ۲۴- نظافت نقاله ها و روغن کاری قسمتهای متحرک آن در هنگام کار و همچنین سوار شدن افراد بر روی تسمه نقاله ها و حمل چوب و سایر وسایل به وسیله آنها ممنوع میباشد.

فصل دوم- نگاهداری

ماده ۲۵- شبکه راهها و همچنین تأسیسات و ابزار کار معدن باید همیشه با استفاده از وسائل مناسب در برابر هرگونه خطرات و عوارض از جمله ریزش حفظ شود.

ماده ۲۶- در قسمتهای از شبکه معدن که به تجربه ثابت شده باشد بعلت جنس و استحکام سنگ نیازی به وسائل نگاهداری ندارد میتوان از بکار بردن این وسائل خودداری کرد ولی همواره باید آن قسمت ها را از نظر بروز خطر بازرسی نمود.

ماده ۲۷- کلیه قسمتهای سست شده (لقی ها) در جبهه کار و دیوارها و سقفها باید با دقت پائین ریخته شده و یا بطور مطمئنی از ریزش آنها جلوگیری بعمل آید.

ماده ۲۸- در صورتیکه پشت وسائل نگاهداری نصب شده حفره هایی در سقف یا دیوارها پیدا شود باید آنها را پر کرد.

ماده ۲۹- کلیه وسائل نگاهداری نصب شده در معدن باید دارای قدرت و

ماده ۳۰- در موقع نصب و یا تعویض و یا تعمیر وسائل نگاهداری باید احتیاطهای لازم برای جلوگیری از ریزش بعمل آید.

ماده ۳۱- استادکار هر قسمت موظف است در هر نوبت کار اقبال یکبار سقا دیوارها، راهروها و جبهه کار خود را کاملاً بازدید و در صورت مشاهده عیب و نقص نسبت به رفع آن اقدام نماید بعلاوه در پایان هر نوبت کار قبل از حصول اطمینان استحکام کارگاه نباید محل کار را ترک کند.

ماده ۳۲- وسیله نگاهداری باید به شکلی کار گذارده شود که بین آن با سقف دیوارها اتکای کامل حاصل شود. (تنگ اندازی)

ماده ۳۳- در موارد ضروری باید بین قابها و یا ردیفهای وسائل نگاهداری باند کافی وسائل پوششی از قبیل لارده و یا تور سیمی قرار داده شود.

ماده ۳۴- در مورد فضای خالی شده در عملیات استخراج باید امکان نشد زمین و احتمال خطرانی را در بیرون و یا درون معدن پیش بینی کرده و با تدابیر نظیر پرکردن محل استخراج و یا مانند آن از بروز خطر جلوگیری نمود.

ماده ۳۵- تونل ها و گالری های متروکه و همچنین کارگاههاییکه استخراج آ تمام شده باید مسدود گردد.

در مورد معادن زغال این عمل باید طوری انجام گیرد که هیچگونه اختلالی تهویه معدن بوجود نیاید. (سایر قسمت های فعال معدن)

ماده ۳۶- چوب بست گالریها باید بموقع و مطابق با پاسپورت مربوطه اند گردد. پاسپورت پیشروی و چوب بست هر تونل باید توسط سرپرست قسمت ته تنظیم و به تأیید و تصویب رئیس یا سرپرست معدن رسیده باشد.

ماده ۳۷- در گالریهای فرعی که دارای شیب بالا بوده و ریختن مواد از به پائین آن از طریق ناودانیهای مخصوص و یا کانال فلزی انجام میگیرد، راهروی و مرور و قسمت ریزش و حمل مواد باید بوسیله دیوار، از یکدیگر جدا گردند و عر راهروی عبور و مرور نباید کمتر از ۸۰ سانتیمتر بوده و سطح مقطع قسمت ک مخصوص ریزش و حمل مواد در پاسپورت مربوطه مشخص و قید گردد.

ماده ۳۸- گالریهای مربوط به جبهه استخراج در تمام مدت بهره برداری بدون نقص و بطور مرتب تمیز باشد. انباشتن سنگ، چوب و مواد دیگر باقی گذاردن واگن و غیره در گالریهای حمل و نقل و تهویه ممنوع میباشد.

ماده ۳۹- گالریهای در دست بهره برداری که چوب بست آنها متشکل چوبی فلزی و یا قابهای بتونی مسلح میباشد، باید در هر شیفت یک بار مورد تکنسینهای تونل و هر روز یک بار نیز مورد بازدید و کنترل رئیس قسمت یا معاون قرار گیرد.

ماده ۴۰- مسئولین بازدید و نظارت موظف هستند در مورد ت چوب بست های آسیب دیده بلافاصله اقدامات مربوطه را انجام دهند و همینط گالریهاییکه بدون چوب بست پیشروی شده اند در مورد برداشت سنگهای نااستوار کمر بالا و جوانب گالری سریعاً اقدامات ایمنی را انجام دهند.

ماده ۴۱- در هنگام تعویض چوب بست، برداشت بیش از ۲ قاب چوبی و یا در یک زمان مجاز نمی باشد.

قبل از برداشتن هر قاب چوب بست باید قابهای طرفین آن به انداز و تخته کوبی گردند.

فصل سوم- هوای معدن

الف- تهویه عمومی

ماده ۴۲- تمام قسمتهای درونی معدن که کارگران در آنجا کار میکنند عبور مینمایند باید بوسیله گردش منظم هوای سالم تهویه شود بطوریکه محسوس باشد تهویه باید طوری باشد که هوای معدن از نظر گرما و رطوبت تحمل بوده و هر نوع گاز مضر را خارج سازد.

ماده ۴۳- سرعت جریان هوا باید در راهروهای درونی، چاهها و کارگاه استخراج بین یک و ۸ متر در ثانیه باشد. در راهروهاییکه از آنها برای تهویه آ میشود ممکن است سرعت هوا از ۸ متر در ثانیه تجاوز نماید.

ماده ۴۴- کار کردن در محلهاییکه هوای آن کمتر از ۱۹٪ اکسیژن داشته باشد تشعشع مواد رادیواکتیو آن از ۳۰۰ میکروکوری در لیتر تجاوز نماید و یا میزان مضر از حد مجاز زیاده تر باشد ممنوع است.

تبصره- میزان گازهای مضر در هوای معدن نباید از مقادیر زیر تجاوز:

۱- اکسید دو کریب- نیم در ده هزار.

۲- گاز کریزو- یک درصد.

۳- گاز نیدروژن سولفور- دوصدم در هزار.

۴- گاز انیدرید سولفور- دوهزارم در هزار.

۵- گاز انیدرید کریبیک- یک درصد.

ماده ۴۵- هواییکه اکسیژن خود را از دست داده باشد و یا با گازهای

معدن هدایت شود. احتیاط‌های لازم نیز باید به عمل آید تا هوای خروجی در دهانه تونل‌ها و یا چاه‌های خروج هوا ایجاد خطر ننماید.

ماده ۴۶- راهروهای مخصوص گردش هوا باید مرتباً بازدید شده و همیشه تمیز و بدون مانع بوده و در صورت ریزش فوراً تعمیر شود.

ماده ۴۷- در مواردیکه تهویه طبیعی کافی نباشد باید از وسایل تهویه مصنوعی استفاده شود. گردش هواییکه توسط این وسایل ایجاد میشود تا آنجا که ممکن است باید با گردش طبیعی هوا در یک جهت باشد.

ماده ۴۸- در مواقعیکه تهویه معدن بطور طبیعی انجام میشود باید در فصولی که جهت جریان هوا تغییر میکند ترتیبی داده شود که از اختلال در تهویه معدن جلوگیری شود.

ماده ۴۹- بادن‌های اصلی تهویه باید:

در محفظه غیرقابل اشتعالی نصب شود و در محل مناسبی مجاور دهانه چاه یا دهانه تونل قرار گیرد و در مواقع لزوم تعویض جهت جریان هوا امکان‌پذیر باشد.

ماده ۵۰- بادن‌ها باید هر هفته بوسیله مسئول مربوط معاینه گردد.

ماده ۵۱- بادن‌های اصلی معدن باید دارای دستگاه تعیین اختلاف فشار باشد و همچنین مجهز بوسیله‌ای باشد که توقف بادن‌ها را اعلام نماید.

ماده ۵۲- طرز تهویه باید طوری باشد که احتیاج به نصب درهای متعدد نباشد. در راهروهاییکه احتیاج به نصب درهای تهویه است حتی المقدور باید ۲ در و در راهروهای پر عبور و مرور دو یا سه در با فاصله لااقل ۵ متر از یکدیگر کار گذاشته شود و در موقع عبور و مرور همیشه یک در بسته باشد. ساختمان درها باید طوری باشد که خود به خود بسته شود و هرکس از دری که عبور میکند باید مراقب بسته شدن آن باشد و اگر بسته نشود مسئول قسمت را برای تعمیر آن خبر کند.

تبصره - استفاده از پرده‌های پارچه‌ای از قبیل برزنت و غیره بجای درهای تهویه ممنوع است.

ماده ۵۳- در جائیکه راه‌های ورودی و خروجی اصلی تهویه به یکدیگر نزدیک باشند دیوارها و درهای بین آن دو باید طوری ساخته شوند که در مواقع انفجار یا آتش‌سوزی به آسانی خراب نگردند.

ماده ۵۴- هر موقع در عمل تهویه قسمتی از معدن خللی حاصل شود آن قسمت باید تا برقراری مجدد تهویه تعطیل گردد.

ماده ۵۵- راه‌های متروک باید به ترتیبی مسدود گردد که کارگران نتوانند از آنها عبور نمایند.

ماده ۵۶- در معادنیکه تعداد کارگران درونی آن در هر نوبت کار از ۱۰۰ نفر تجاوز کند و همچنین در معادن زغال‌بطور کلی و در معادنی که احتمال وجود گازهای مضر و خطرناک در آنها می‌رود مسئولیت امر تهویه معدن باید برعهده یک فرد صلاحیتدار گذاشته شود.

ماده ۵۷- هرگونه تغییر در سیستم تهویه معدن باید فقط بدستور مسئول تهویه انجام گیرد.

ماده ۵۸- تغییر کلی در دستگاه تهویه معدن هنگامی باید صورت گیرد که کلیه کارکنان معدن به استثنای متخصص و کارکنانیکه انجام تعمیرات به عهده آنهاست از درون معدن خارج شده باشند.

ماده ۵۹- لااقل هر سه ماه یکبار باید مشخصات جریان تهویه کارگاه‌ها و محلهای حساس معدن تعیین و در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۶۰- معدن‌گریزدار باید مجهز به دو دستگاه بادن اصلی باشد که هریک بتوانند به تنهایی تهویه کامل معدن را تأمین نمایند. هریک از بادن‌ها باید به دو منبع نیروی جداگانه که یکی از آنها موتور با احتراق داخلی باشد مستقیماً متصل گردد.

ماده ۶۱- اگر وقفه‌ای در کار بادن‌ها ایجاد شود باید فوراً مسئول تهویه را مطلع نمود تا اقدامات لازم برای حفاظت نفرات بعمل آورد و در صورت لزوم معدن یا قسمتهائی که به تهویه آن لطمه وارد آمده از کارگران تخلیه گردد. شروع مجدد کار باید با اجازه مسئول معدن باشد.

تبصره - در روزهای بعد از تعطیل و یا پس از هرگونه وقفه طولانی که در کار بادن‌های اصلی معدن بوجود آید، مسئول تهویه موظف است کلیه بادن‌ها را بکار اندازد و مسئول معدن پس از حصول اطمینان از اینکه تهویه کافی صورت گرفته بکارگران اجازه ورود به معدن را بدهد.

ماده ۶۲- مواقعیکه در سیستم تهویه تغییراتی بوجود آید مسئول تهویه معدن باید مشخصات جریان هوای نقاطی را که معین شده اندازه‌گیری کرده و نتایج حاصله را در دفتر ثبت کند.

ب- تهویه در معادن گرددار و گریزدار

ماده ۶۳- در معادنیکه ولو یکبار و در یک نقطه حتی بمقدار کم گاز گریزو مشاهده شود آن معدن گریزدار شناخته میشود در اینگونه معادن و معادن دارای گرد زغال علاوه بر لازم‌الاجرا بودن کلیه مواد مربوط به قسمت الف (تهویه عمومی) مواد زیر نیز لازم‌الاجرا می‌باشد.

ماده ۶۴- در معادن گریزدار در هر نوبت کار قبل از شروع بکار باید کارگاه‌ها و نقاط مشکوک بوسیله مسئول تهویه معدن بازدید شده و بوسیله دستگاه گریزوسنج عیار گریزوی آن تعیین گردد تا در صورتیکه عیار گریزو در محلی بیش از حد مجاز باشد از ورود کارگران به آنجا جلوگیری شود.

تبصره - عیار گریزو در کارگاه‌های استخراج نباید بیش از یک درصد و در راهروهای خروج هوا بیش از یک و نیم درصد باشد.

ماده ۶۵- برای جلوگیری از تراکم گریزو باید محلهای خالی روی چوب‌بست تا سقف تونل کاملاً پر شود.

ماده ۶۶- استخراج در معادن گریزدار باید بطریقه طبقه‌های اصلی یا فرعی پائین‌رو صورت گیرد. محل استخراج را باید به‌طریقه خاک‌ریزی و یا بطریق دیگر پر کنند و همچنین ترتیبی داده شود که هوا باندازه لازم به جبهه کار برسد.

ماده ۶۷- در محلهاییکه عملیات معدنی بطرف کارگاه‌های متروکه در آنجا امکان تمرکز گریزو می‌باشد پیش می‌رود و یا در معادنیکه احتمال تصاعد آبی گریزو می‌رود، برای اطلاع از وجود گاز جلوی جبهه کار باید چالسی حفر کرد که همیشه حداقل دارای ۵ متر طول باشد. هرگاه گاز گریزو از این چال متصاعد شود استادکار موظف است کارگران را از محل خارج نموده و راه ورود به کارگاه را مسدود کرده و مسئول تهویه را مطلع سازد.

ماده ۶۸- کار کردن و عبور و مرور و ماندن در هر قسمت از معدن که شعله چراغ شاخص یا وسیله دیگر کشف‌کننده گاز، عیار بیش از حد مجاز را نشان دهد، ممنوع است مگر در مواقع نجات کارگران.

ماده ۶۹- هر قسمت از معدن که بعلت وجود گاز یا عیار بیش از حد مجاز تعطیل شده است، باید دیوارکشی یا بطور مؤثری از ورود افراد جلوگیری شود. ورود به چنین محلهائی فقط با اجازه کتبی مسئول تهویه مجاز می‌باشد.

ماده ۷۰- مشخصات جریان هوا (موضوع ماده ۷۶) در معادن گریزدار و معادنیکه خطر اشتعال گرد زغال وجود دارد باید لااقل هر ماه یکبار بررسی شود. اگر عیار گاز گریزو در راهروهای خروج هوا بیش از یک درصد باشد باید این بررسی روزانه انجام گیرد.

ماده ۷۱- هرگاه در محلی عیار گریز و از حد مجاز تجاوز نماید باید تحت نظر مسئول مربوطه و با احتیاط کافی نسبت به تهویه بیشتر بمنظور پائین آوردن عیار گریزو تا حد مجاز اقدام نمود.

ماده ۷۲- برای رقیق کردن گاز نباید منحصر از هوای فشرده استفاده نمود. ماده ۷۳- در معادن گریزدار هر نوع عملی که ایجاد جرقه ممتد نماید ممنوع است.

ماده ۷۴- در معادن گریزدار باید به تعداد کافی چراغ اطمینان موجود و مورد استفاده قرار گیرد در صورت استفاده از چراغ اطمینان برقی باید چراغ اطمینان شعله‌ای یا وسیله مشابه دیگری در بالاترین نقطه هر کارگاه بعنوان شاخص در تمام مدت کار مورد استفاده قرار گیرد.

ماده ۷۵- تهویه باید صعودی بوده و در هر بخش بصورت مجزا و مستقل از دیگری انجام گیرد.

ماده ۷۶- هر معدن باید نقشه تهویه داشته باشد که مشخصات تهویه از قبیل جهت جریان و گذر هوا و فشار و طرز توزیع آن و همچنین وضع درهای اصلی تهویه و نقاط اندازه‌گیری مشخص شده باشد. هر نوع تغییری که در وضع تهویه داده میشود باید در آن نقشه منعکس گردد.

ماده ۷۷- در سینه کار و مناطقی که در آن خطر انفجار گرد زغال وجود دارد باید بوسیله پاشیدن خاک نرم یا آب و یا با وسایل دیگر از خطر انفجار جلوگیری شود. قبل از پاشیدن خاک باید گرد زغال موجود روی سقف و زمین و دیوارها و وسایل نگهداری را جمع‌آوری و خارج نمود.

ماده ۷۸- واگن‌هائیکه برای حمل زغال در معادن گرد زغال‌دار بکار می‌رود باید طوری ساخته و نگهداری شوند که در موقع حمل و نقل، گرد زغال پخش نشود.

ماده ۷۹- زغال‌هائیکه تولید گرد میکند باید باندازه کافی با آب مرطوب شود. ماده ۸۰- معادنیکه در آنها خاک‌پاشی معمول است باید دارای دفتر مخصوصی باشد که در آن خصوصیات محل و تاریخ خاک‌پاشی و نمونه‌برداری از مخلوط خاک و گرد زغال موجود در محل و همچنین نتیجه آزمایشات در مورد قابلیت اشتعال نمونه گرفته شده ثبت شود.

ماده ۸۱- چنانچه در نمونه‌های گرفته شده طبق ماده قبل عیار مواد سوختنی از ۳۵٪ تجاوز کرده باشد باید بلافاصله با خاک‌پاشی مجدد عیار آن را پائین آورد.

ماده ۸۲- مقدار اکسیژن در تونل‌ها و گالری‌هائیکه افراد مشغول بکار هستند و یا ممکن است از آنجا عبور نمایند نباید کمتر از بیست درصد هوای محل را تشکیل بدهد.

ماده ۸۳- قبل از ورود کارگران بمحل‌هائیکه در آنجا عملیات انفجاری انجام گرفته است مقدار گازهای سمی نباید بیش از حد مجاز باشد.

ماده ۸۴- گالریها و قسمت‌های استخراجی که بهره‌برداری از آنها تمام شده و یا موقتاً تعطیل شده باشد و همینطور گالریهاییکه مورد استفاده قرار نمیگیرند باید مرتباً و کاملاً تهویه گردیده و یا بوسیله مصالح مناسب از قسمت‌های دیگر جدا و کاملاً مسدود گردند.

ماده ۸۵- خاموش کردن سیستم تهویه و یا وانتهی لاتورها و یا تعویض سیستم کار آنها باستفاده موارد اجتناب‌ناپذیر و سوانح فقط بنا بدستور کتبی رئیس و یا سرپرست معدن باید انجام پذیرد.

ماده ۸۶- تکنسینهای گروه ویژه تهویه و مسئولین اندازه‌گیری گاز موظف هستند یک ساعت قبل از شروع شیفت بر سر کار حاضر و اندازه‌گیری‌های لازم را انجام دهند. همه تکنسینها و سرکارگران برای اندازه‌گیری گاز باید آموزش‌های لازم را دیده باشند.

ماده ۸۷- علاوه بر اندازه‌گیریهای منظم جاری، تمام کارکنان قسمت نظارت فنی (مهندسين - تکنسینها) خود موظفند در مواقع بازدید از سینه کارها، گازهای آنها را اندازه‌گیری و کنترل نمایند.

ماده ۸۸- دستگاههای گازسنج باید مستواً طبق دستورالعمل کارخانه‌های سازنده و یا دستورالعملی که در معدن با نظارت افراد بصیر و مطلع تهیه شده است توسط افراد آموزش دیده مورد کنترل قرار گیرد.

فصل چهارم- روشنائی

تعریف:

چراغ اطمینان وسیله روشنائی است که استفاده از آن در معادن دارای گریزو یا گرد زغال بدون خطر بوده و از این روی بکار بردن آنرا در اینگونه معادن مجاز دانسته‌اند.

ماده ۸۹- در معادن دارای گریزو و یا گرد زغال باید منحصراً از چراغ اطمینان استفاده شود.

ماده ۹۰- در معادن زیرزمینی هرکارگر باید دارای یک پلاک با شماره اختصاصی و همچنین یک چراغ بهمان شماره باشد که تحویل و تحول چراغ با پلاک شماره‌دار کارگر انجام گیرد.

ماده ۹۱- در معادن زغال سنگ بدون گرد زغال و گریزو که استفاده از چراغهای اطمینان الزامی نیست باید فقط از چراغهاییکه شعله آنها محفوظ باشد استفاده شود. ماده ۹۲- چراغهای اطمینان باید دائماً در وضع سالم و بدون نقصی نگهداری شده و هنگام تحویل به کارگران سالم و آماده بکار باشد.

ماده ۹۳- چراغها باید در محلی تنظیم و سوختگیری شوند که از محل انبار سوخت فاصله کافی داشته و از ساختمانهای مجاور و تأسیسات و دهانه معدن حداقل ۱۰ متر فاصله داشته باشد.

تبصره- در مخزن سوخت چراغهای اطمینان شعله‌ای، باید الیاف مخصوص قرار داده شود که سوخت چراغ را خود جذب نموده و مانع از تراوش آن بخارج شود.

ماده ۹۴- مسئول معدن باید شخصی را که واجد صلاحیت باشد بتصدی چراغ خانه بگمارد.

ماده ۹۵- در معادن دارای گریزو و یا گرد زغال باید چراغها قبل از ورود به داخل معدن از لحاظ سالم بودن بوسیله شخص مسئولی بازدید و بررسی گردد.

تبصره ۱- بکاربردن قطعات یدکی غیر از آنچه که کارخانجات سازنده مربوطه تعیین نموده‌اند ممنوع است.

تبصره ۲- هرشخصی که چراغ دریافت مینماید موظف است از سالم بودن چراغ، اطمینان حاصل کند.

تبصره ۳- ساختمان چراغ اطمینان باید طوری باشد که فقط در چراغخانه بتوان با وسایل به خصوص آنرا باز کرد.

ماده ۹۶- اگر چراغ اطمینان شعله‌ای در معادن دارای گریزو و یا گرد زغال خاموش شود، باید از روشن کردن مجدد آن در داخل معدن خودداری کرد.

ماده ۹۷- چراغهای اطمینانی که در موقع کار دچار نقص گردد باید فوراً خاموش و به چراغخانه برگردانده شود.

ماده ۹۸- چراغهای اطمینان شعله‌ای را نباید جلوی لوله‌های تهویه قرار داد.

ماده ۹۹- کارگران باید پس از خروج از درون معدن چراغ خود را بلافاصله تحویل چراغخانه دهند و بردن چراغ به منازل و یا محل دیگر ممنوع است.

ماده ۱۰۰- شخصی که چراغ را تحویل گرفته است اگر مجدداً آنرا به چراغخانه برنگرداند و یا چراغ دیگری بجای آن تحویل دهد علت آنرا به چراغدار گزارش نماید. چراغدار باید علت عدم تحویل و یا تعویض را رسیدگی و در صورت لزوم به مسئول معدن گزارش نماید.

ماده ۱۰۱- چراغخانه باید از مصالح غیرقابل اشتعال ساخته شده و خوب تهویه شود.

ماده ۱۰۲- ساختمان چراغخانه باید طوری باشد که در مواقع خطر کارکنان آن بتوانند محل کار را فوراً ترک نمایند.

ماده ۱۰۳- استفاده از بخاری و شعله آزاد و همچنین استعمال دخانیات در چراغخانه ممنوع است.

ماده ۱۰۴- دستگاههای آتش‌نشانی و مقدار شن کافی باید در هر محلی که چراغها سوخت‌گیری و سرویس میگردند موجود باشد.

ماده ۱۰۵- ورود افراد به داخل تونلها و همچنین اجراء کار بدون چراغ تونلی انفرادی ممنوع میباشد.

ماده ۱۰۶- تعداد چراغهای سالم انفرادی در هر چراغخانه باید ده درصد بیشتر از کارگران تونل باشد.

ماده ۱۰۷- چراغهای تونلی و اطمینان از لحظه‌ای که در چراغخانه به کارگر تحویل میگردد در صورتیکه بدون وقفه و بطور متمادی مورد استفاده قرار گیرد باید بمدت ده ساعت کار کند.

ماده ۱۰۸- بازکردن چراغ و یا لامپ آنها در داخل تونل ممنوع است. این چراغها باید به‌قفل مغناطیسی مجهز باشند.

ماده ۱۰۹- در صورتیکه یک چراغخانه برای معدن کافی نباشد در مقابل هرتونل و یا هرچند تونل نزدیک بهم باید یک چراغخانه احداث و به‌وسایل و تأسیسات مورد نیاز تجهیز گردد.

ماده ۱۱۰- چراغخانه باید مجهز به وسایل تهویه با قدرت کافی بوده و پیوسته تمیز نگهداری شود.

ماده ۱۱۱- چراغخانه باید از نظر وسایل ایمنی از قبیل کپسولهای آتش‌نشانی و جعبه‌های مخصوص ماسه تأمین باشد.

ماده ۱۱۲- مسئول ایمنی معدن موظف است حداقل یکبار در ماه تمام چراغهای انفرادی را بازدید و دقیقاً کنترل نماید.

فصل پنجم- پیشگیری و مبارزه با آتش‌سوزی در معادن زغال سنگ

تعاریف:

۱- آتش‌بند:

آتش‌بند عبارتست از صفحاتیکه روی آنها خاک نرم ریخته شده و یا ظرفهاییکه از آب پر شده و زیر سقف تونل در نقاط مناسب نصب گردیده است.

این صفحات و ظرفها در اثر تغییرات فشار هوای حاصل از انفجار خودبخود واژگون شده و مواد آن سدی در مقابل انتشار آتش بوجود می‌آورد.

۲- خاک:

خاک عبارتست از مواد غیرسوختنی و نرم که جاذب الرطوبه نباشد.

ماده ۱۱۳- ساختمانهای سرچاه و راههای زیرزمینی باید همیشه خالی از مواد قابل اشتعال از قبیل مواد نفتی و گرد زغال و امثال آن باشد.

ماده ۱۱۴- بازدیدهای مخصوص از نظر پیشگیری از آتش‌سوزی یا گرم شدن زغال باید قبل از هرنوبت کار انجام گیرد.

ماده ۱۱۵- دیوار چاهها باید با مصالح غیرسوختنی ساخته شود.

ماده ۱۱۶- برج بالای چاه مورد بهره‌برداری و ساختمانهای اطراف آن نباید از چوب ساخته شوند.

ماده ۱۱۷- آسانسورها و همچنین موتورخانه‌ها و تعمیرگاههای زیرزمینی و ابزارآلات آنها باید از مصالح و مواد غیرسوختنی ساخته شوند.

ماده ۱۱۸- در نقاط زیر باید وسائل آتش‌نشانی و سطل‌های محتوی شن به‌تعداد و یا مقدار کافی موجود باشد.

۱- در تمام قسمت‌های معدن که در آنها مواد سوختنی نگهداری میشود.

۲- در تمام راههای ورود هوا که در آنها وسیله نگاهداری چوبی بکار رفته است.

۳- در تمام نقاطی که لوکوموتیوها سوخت‌گیری میکنند.

۴- در سایر قسمت‌هاییکه به تشخیص مسئول معدن احتمال آتش‌سوزی میرود.

ماده ۱۱۹- در هرجائیکه شن و یا شیر آب وجود دارد باید وسائلی برای انتقال و حمل شن و استفاده فوری از آب جهت آتش‌نشانی آماده شده باشد.

ماده ۱۲۰- دستگاههای آتش‌نشانی باید بطور منظم آزمایش شده و طوری نگاهداری شود تا اطمینان حاصل گردد که خوب کار میکنند. تاریخ آزمایش باید بوسیله مسئول مربوطه در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۱۲۱- دستگاههای آتش‌نشانی که در معدن بکار میرود باید از انواع مجاز و متناسب با نوع آتش‌سوزی احتمالی باشد.

ماده ۱۲۲- تعداد کافی از کارگران باید برای بکار بردن دستگاههای آتش‌نشانی آموزش لازم دیده باشند.

ماده ۱۲۳- در ماشین‌خانه‌های زیر زمینی فضولات روغنی و نفتی باید در محفظه‌های فلزی در بسته جمع‌آوری و منظم از معدن خارج گردد.

ماده ۱۲۴- مسئول معدن موظف است آموزش لازم را در مورد آتش‌نشانی بکارگران خود بدهد تا هر فردی که اولین دفعه متوجه آتش‌سوزی شود در صورت امکان اقدام ب خاموش کردن آن کند و هرچه زودتر بمسئول مافوق خود اطلاع دهد.

ماده ۱۴۳ - برای کنترل حرکت واگنت‌ها و همچنین متوقف کردن آنها در مواقعی که آنها را به یکدیگر وصل یا از یکدیگر جدا میکنند باید کفش ترمز و همچنین بستها با وسایل مناسب دیگر باندازه کافی تهیه و بکار برده شود.

ماده ۱۴۴ - وسایل اتصال واگنت‌ها به یکدیگر باید از نوعی باشد که برای بستن یا باز کردن آنها کارگر مجبور به قرار گرفتن بین دو واگنت نباشد.

ماده ۱۴۵ - در جابجایی وسیله نقلیه باید چراغ با نور کافی نصب گردد.

ماده ۱۴۶ - در پشت آخرین واگنت هر قطار باید چراغ قرمز نصب شود.

ماده ۱۴۷ - در مواقعی که از لوکوموتیو دیزلی استفاده میشود باید لکوموتیو کاملاً سالم بوده و بدون دود کار کند.

ماده ۱۴۸ - در مواردیکه باربری داخل معدن بوسیله نارو یا نوار انجام میگردد باید نکات زیر رعایت گردد:

۱- بمقدار کافی و متناسب با طول دستگاه وسائلی تعبیه شود که در موارد اضطراری بتوان در هر لحظه دستگاه را متوقف ساخت، بکار انداختن دوباره آن باید فقط توسط مسئول مربوطه انجام گیرد.

۲- پس از خاتمه کار باربری موتور آنها متوقف شود بطوریکه بکار انداختن مجدد آن تنها به وسیله متصدی مربوطه ممکن باشد.

۳- در محل تقاطع اینگونه وسایل نقلیه با راههای دیگر راه جداگانه برای عبور افراد وجود داشته باشد.

ب- باربری در راه مورب

ماده ۱۴۹ - باربری با واگنت در راه مورب باید حتماً بوسیله کابل انجام شود. چرخ چاه دستگاه باربری باید بطور محکم و در محل مناسب در بالای راه مورب نصب شده باشد.

ماده ۱۵۰ - چرخ چاه باید دارای ترمزی باشد که در حال توقف بسته بماند و متصدی آن نباید به هیچ عنوان بدون اینکه چرخ چاه را از منبع انرژی مجزا کرده باشد محل خدمت را ترک نماید.

ماده ۱۵۱ - هرگاه در راه مورب واگنتی از خط خارج شود باید پس از حصول اطمینان از اینکه ترمز چرخ چاه بسته است از بالا وارد راه مورب شده و به کمک چرخ چاه، واگنت را دوباره روی خط قرار داد. شروع مجدد کار باید پس از اطمینان از اینکه افراد در محل‌های امنی قرار گرفته‌اند انجام گیرد.

ماده ۱۵۲ - پذیرگاه بالایی راه مورب باید دارای نرده مناسبی باشد که مانع از حرکت خودبخود واگنتها براه مورب گردد. باز کردن نرده باید بعد از حصول اطمینان از اینکه واگنتها به کابل بسته شده انجام گیرد و همیشه پذیرگاه پائین راه مورب باید بوسیله دیواره مخصوصی محافظت شود.

ماده ۱۵۳ - بین پذیرگاهها باید وسیله تبادل علائم موجود باشد.

ج- باربری در چاه

ماده ۱۵۴ - دهانه چاه باید در تمام ساعات کار بقدر کافی روشن بوده و دارای نرده با درهای مناسب باشد.

ماده ۱۵۵ - موتورهای چرخ چاه باید مجهز به دستگاه ترمزی باشد که در هر وضعیت و سرعت بتواند وسیله حمل بار را متوقف کند بعلاوه طوری نصب و نگهداری شود که بتواند بار را بی خطر حمل نماید.

ماده ۱۵۶ - اگر عمق چاه باندازه‌ای باشد که ارتباط مستقیم بین متصدیان پذیرگاه‌های مختلف چاه بوسیله صدای افراد بطور واضح برقرار نشود باید این ارتباط بوسیله علائم صدا دار برقرار گردد.

تبصره - در چاه‌هاییکه از وسایل حمل و نقل برای رفت و آمد کارگران استفاده میشود علاوه بر علائم ارتباطی صدا دار باید بین متصدیان تمام پذیرگاهها و متصدی چرخ چاه ارتباط تلفنی نیز برقرار باشد.

ماده ۱۵۷ - در چاه‌هاییکه از چرخ چاه کلاچ دار استفاده میشود هر موتور باید دارای ضامنی باشد که باز کردن ترمز و آزاد کردن کلاچ توأماً امکان نداشته باشد.

ماده ۱۵۸ - چرخ چاه باید مجهز به عمق نمایی باشد که حین عبور وسیله حمل و نقل از طبقات مختلف معدن زنگ اخباری را بصداء آورد.

ماده ۱۵۹ - عمق نما باید هر دفعه که برای عمق‌های مختلف میزان میشود آزمایش گردد.

ماده ۱۶۰ - ساختمان ترمز باید طوری باشد که در صورت قطع شدن نیروی محرکه چرخ چاه را خودبخود متوقف سازد.

ماده ۱۶۱ - کلیه وسایل باربری چاهها باید بوسیله مسئول مربوطه هر هفته بازدید و نتیجه در دفتر مخصوص ثبت گردد. در صورت مشاهده نقص مراتب به مسئول معدن کتبا گزارش شود تا نسبت به رفع آن اقدام گردد.

ماده ۱۶۲ - سرعت حرکت وسیله حمل و نقل هنگام حمل مسافر نباید از ۵ متر در ثانیه تجاوز کند.

ماده ۱۲۵ - افرادی که در خاموش کردن آتش وظیفه‌ای ندارند باید فوراً از محلی که آتش‌سوزی رخ داده دور شوند و تا خاموش شدن آتش بطور کامل و دستور مجدد مسئول مربوطه به آن محل نزدیک نشوند.

ماده ۱۲۶ - مسئول معدن باید ماسک تنفسی و چراغ اطمینان بتعداد کافی در سر معدن برای آتش‌نشانی آماده کرده باشد.

ماده ۱۲۷ - برای برطرف کردن و یا بی خطر ساختن گرد زغال در نقاط نزدیک محل آتش‌سوزی باید خاک‌پاشی یا اقدامات کافی دیگر بعمل آید.

ماده ۱۲۸ - آن قسمت از داخل معدن که احتمال آتش‌سوزی در اثر گرم شدن زغال میرود باید بلافاصله بوسیله دیوارها یا سدهائی از سایر قسمتهای معدن مجزا گردد.

ماده ۱۲۹ - ساخت یا نصب دیواره سدکننده باید با حضور یک مأمور مسئول انجام گیرد.

ماده ۱۳۰ - کارگران ساخت دیواره در محل خروج هوا باید مجهز بدستگاه تنفسی انفرادی باشند.

ماده ۱۳۱ - دیواره سدکننده از لحاظ نفوذ ناپذیر بودن هوا و درجه حرارت آن و همچنین هوای پشت سد روزانه باید بازرسی و نتایج بازرسیها در دفتر ثبت و هر وضع غیرعادی فوراً به متصدیان مربوطه اطلاع داده شود.

ماده ۱۳۲ - قبل از خراب کردن دیواره سد باید اطمینان حاصل شود که هوای آن سالم و بی خطر است. خراب کردن دیواره سد نباید با حضور مسئول مربوطه انجام گیرد.

ماده ۱۳۳ - هنگام خراب کردن دیواره باید یک گروه نجات مجهز به دستگاههای تنفسی در نزدیکی محل مستقر و آماده باشد.

ماده ۱۳۴ - هنگام آتش‌نشانی باید علاوه بر سایر مراقبت‌ها احتیاط لازم از نظر وجود اکسید دوبرین نیز بعمل آید.

ماده ۱۳۵ - اگر بمنظور آتش‌نشانی تمام یا قسمتی از معدن را با آب پر کرده باشند، باید آزمایشهای لازم از جهت وجود گاز هیدروژن سولفور بعمل آید و در مورد وجود این گاز باید اقدامات لازم انجام گیرد. تخلیه آب و شروع مجدد کار باید با حضور مسئول مربوطه انجام پذیرد.

فصل ششم - باربری در معادن

تعاریف:

۱- منظور از راه افقی در این آئین‌نامه کلیه تونلها گالریها و میان برهائی است که شیب آنها از ۳٪ کمتر باشد.

۲- راه مورب: راه شیب‌داری است که شیب آن بیش از ۳٪ باشد.

۳- پذیرگاه: پذیرگاه محلی است که در آنجا بارگیری و باراندازی در چاه و یا راه مورب انجام میشود.

ماده ۱۳۶ - برای محدود کردن انفجار و جلوگیری از گسترش آتش‌سوزی ناشی از آن به مناطق دیگر باید در راههای ارتباط، نزدیک کارگاهها آتش‌بندهایی با شرایط زیر تعبیه گردد.

۱- در قسمت آزاد و بلامانع راه قرار گیرند.

۲- صفحه‌های آنها نزدیک سقف طوری قرار گیرند که بین سطح خاک و سقف فاصله کافی موجود باشد.

۳- طوری نگهداری شوند که همیشه مقدار کافی خاک در آنها موجود باشد. تبصره - محل آتشبندها باید در نقشه تهویه نشان داده شود و همچنین تاریخی که آتشبندها نصب شده و آخرین تاریخی که خاک آن تجدید شده در دفتر مخصوص موضوع ماده ۸۰ ثبت گردد.

ماده ۱۳۷ - در محل‌های حساس معدن از قبیل درهای تهویه، پمپ‌ها، تأسیسات اصلی برق و محل‌های بارگیری زغال باید حداقل نیم تن خاک مخصوص خاک‌پاشی بعنوان ذخیره نگهداری شود.

ماده ۱۳۸ - باربری در معادن بوسیله سطل دستی و کوله بار و امثال آن ممنوع است به استثناء مواردیکه بازرسی کار انجام آنرا مجاز بدانند.

ماده ۱۳۹ - راههای افقی باربری با راه‌آهن باید دارای شیب مناسبی باشد که حرکت واگنت خودبخود انجام نگیرد.

ماده ۱۴۰ - حداقل فاصله بین دیواره راهها با بدنه وسیله نقلیه نباید در یک طرف راهرو از ۴۰ سانتی‌متر کمتر باشد و چنانچه این فاصله از ۶۰ سانتی‌متر کمتر باشد باید در فواصل هر یکصد متر جان‌پناه‌های با ابعاد و با ظرفیت حداقل چهار نفر احداث گردد و محل این جان‌پناه‌ها باید به ترتیبی علامت‌گذاری شود که از دور مشخص باشند.

ماده ۱۴۱ - راههای باربری باید تمیز و خالی از قطعات سنگ و موانع دیگر باشد.

ماده ۱۴۲ - سوار شدن روی وسیله نقلیه باستثنای وسیله‌ای که برای رفت کارگران اختصاص دارد ممنوع است.

فصل هفتم - مواد ناریه

تعاریف:

۱- مواد ناریه:

منظور از مواد ناریه در این آئین نامه کلیه مواد قابل انفجاری است که در حفاری های معادن بکار میرود.

چاشنی فتیله مشمول این تعریف نیست.

۲- آتشبار:

آتشبار شخصی است که عملیات مربوط به استفاده از مواد ناریه و چاشنی و فتیله را از مرحله تحویل از انبار تا مرحله نهائی انفجار بعهده دارد.

۳- آتشباری:

آتشباری عبارتست از مجموعه عملیاتی که در محل انفجار بوسیله آتشبار انجام میگردد.

۴- خرج گذاری:

خرج گذاری عبارتست از قراردادن فشنگ های مواد ناریه در داخل چالهای حفر شده.

۵- چاشنی گذاری:

چاشنی گذاری عبارتست از قرار دادن چاشنی در فشنگ ماده ناریه.

۶- پرکردن چال:

پرکردن چال عبارتست از عملیات مربوط به بستن دهانه چال با مواد مخصوص بمنظور مسدود نمودن کامل آن.

الف - مقررات عمومی

ماده ۱۶۳- حمل و نقل مواد ناریه باید برطبق آئین نامه مربوط انجام شود.

ماده ۱۶۴- جابجا کردن مواد ناریه در داخل معدن و حمل آن از انبار به محل کار و موارد نظیر آن باید بوسیله مأموریکه قبلاً تعلیمات لازم را اخذ نموده انجام گردد.

ماده ۱۶۵- بکاربردن باروت در معادن زیرزمینی ممنوع است و فقط میتوان در معادن روباز از آن استفاده نمود.

ماده ۱۶۶- بکاربردن مواد ناریه یخزاده یا فاسد ممنوع است.

ماده ۱۶۷- آتشبار باید مواد ناریه و چاشنی پیش بینی شده مصرف روز را با تسلیم رسید فقط در مقابل در انبارها دریافت نماید. ورود وی و سایر افراد باستثناء متصدی انبار به انبارهای مواد ناریه و چاشنی ممنوع است.

ماده ۱۶۸- آتشبار نباید با همراه داشتن ماده ناریه وارد جایگاه موقت چاشنی و همچنین با همراه داشتن چاشنی نباید وارد جایگاه موقت ناریه گردد.

ماده ۱۶۹- در جعبه هائیکه آتشبار با آن مواد ناریه حمل میکند نباید ابزار و ادوات دیگر گذارده شود.

ماده ۱۷۰- باز کردن صندوق محتوی مواد ناریه و چاشنی باید با وسایل مخصوص انجام گیرد.

ب- انبارهای مواد ناریه:

ماده ۱۷۱- جایگاه موقت مواد ناریه محلی است که در آن حداکثر مصرف یکروز نگهداری میشود. جایگاه موقت فتیله و چاشنی باید مجزا از جایگاه موقت مواد ناریه بوده و فاصله بین آنها کمتر از ۱۵ متر نباشد. محل این جایگاهها نباید در جاهای سرد و مرطوب و پر رفت و آمد و در معرض احتمالی آتش سوزی و انفجار باشد. در و قفل و بست این جایگاهها باید کاملاً محکم بوده و روی در آن با خط درشت عبارت (مواد ناریه) نوشته شود.

ماده ۱۷۲- آن مقدار از مواد ناریه پیش بینی شده برای مصرف روزانه که بمصرف نرسیده است باید فقط در انبار و یا جایگاه موقت نگهداری شود.

ماده ۱۷۳- انبار باید حتی الامکان در زیر زمین ساخته شود.

ماده ۱۷۴- انبار باید با هواکش های مناسب با گنجایش آن، بخوبی تهویه گردد.

ماده ۱۷۵- انبار از نظر ظرفیت به چهار دسته تقسیم میشود.

دسته اول- انبار با ظرفیت کم (تا یکصد کیلوگرم)

دسته دوم- انبار با ظرفیت متوسط (تا پانصد کیلوگرم)

دسته سوم- انبار با ظرفیت زیاد (تا ده تن)

دسته چهارم- انبار با ظرفیت خیلی زیاد (از ده تن بیشتر)

ماده ۱۷۶- نگهداری چاشنی با مواد ناریه تماماً در یک انبار ممنوع است و برای هریک باید انبار جداگانه ای بفاصله حداقل (ذکر شده در ماده ۱۷۷) در نظر گرفته شود. انبارهای دسته سوم و چهارم باید از سلول های جداگانه ای که حداقل فاصله آنها از یکدیگر ۵ متر باشد ساخته شود. نگهداری بیش از ۲۵۰۰ کیلوگرم مواد ناریه در هر سلول مجاز نمیباشد. برای انبارهای دسته سوم و چهارم اجازه و نقشه مخصوصی از طرف سازمان صنایع دفاع لازم میباشد.

ماده ۱۷۷- حداقل فاصله بین انبار مواد ناریه و معابر عمومی و همچنین فاصله

بین این انبارها و نقاط مسکونی و فاصله بین انبارهای مواد ناریه و انبارهای چاشنی و فتیله طبق جدول زیر است.

نوع انبار	فاصله انبار مواد ناریه تا معابر عمومی	فاصله انبار مواد ناریه تا نقاط مسکونی	فاصله انبار مواد ناریه تا نقاط اساسی و حساس معدن	فاصله بین انبار مواد ناریه و انبار چاشنی
دسته اول	۵۰ متر	۱۰۰ متر	۱۰۰ متر	۵۰ متر
دسته دوم	۱۰۰ متر	۱۵۰ متر	۱۰۰ متر	۱۰۰ متر
دسته سوم	۲۰۰ متر	۳۵۰ متر	۲۰۰ متر	۱۵۰ متر
دسته چهارم	۳۰۰ متر	۵۰۰ متر	۳۰۰ متر	۳۰۰ متر

تبصره- اختلاف قابل گذشت در ارقام جدول بالا تا میزان ده درصد میباشد.

ماده ۱۷۸- انبار باروت را میتوان روی زمین بنا کرد و کلفتی دیوارهای این انبار نباید از ۳۵ سانتیمتر کمتر باشد. این انبار باید حجره دار بوده و در هر حجره نباید بیش از صد کیلوگرم باروت انبار شود و حجره ها باید از یکدیگر توسط دیوارهای مقاوم که به سقف اتصال دارد (بتونی و امثال آن) جدا شوند به قسمی که آتش از یک حجره به حجره دیگر سرایت ننماید. از به کار بردن هر نوع مواد فلزی در داخل حجره ها باید خودداری گردد، کف انبار باید از سطح زمین بالاتر بوده و از بتون ساخته شده باشد و مصالحی که برای ساختن سقف انبار به کار میرود باید سبکتر از مصالح دیوارها انتخاب گردد.

ماده ۱۷۹- انبارهای سطح الارضی مواد ناریه و چاشنی باید حداقل بوسیله حفاظی از سیم خاردار که ارتفاع آن کمتر از دو متر نباشد محصور گردد. ضمناً باید در چهار طرف حفاظ علائم خطر نصب گردد.

ماده ۱۸۰- انبار مواد ناریه و چاشنی باید از مصالح ساختمانی مقاوم ساخته شده و ترتیبی اتخاذ شود که از نفوذ آب در آن جلوگیری بعمل آید.

ماده ۱۸۱- داخل انبار مواد ناریه و همچنین محوطه اطراف آن تا فاصله ۵۰ متر باید از وجود کلیه مواد سریع الاحتراق مانند مواد نفتی، کهنه، کاغذ، خار، بته و غیره پاکیزه نگهداری شود.

ماده ۱۸۲- مقدار مواد ناریه وارده و صادره انبار باید با ذکر تاریخ در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۱۸۳- در انبارها باید نکات زیر رعایت شود:

۱- صندوق حاوی مواد ناریه طوری قرارداده شود که فشنگ ها بصورت قائم قرار نگیرند.

۲- صندوق مواد ناریه و چاشنی در انبار باز نشود.

۳- صندوق مواد ناریه و چاشنی باید بملایمت جابجا گردد و از پرتاب کردن و یا لغزاندن آن خودداری شود.

۴- با کفش میخدار نباید وارد انبار مواد ناریه و چاشنی شد.

۵- صندوقهای محتوی مواد ناریه و چاشنی باید طوری در انبار روبهم چیده شود که ارتفاع آنها از ۲ متر بیشتر نبوده و بین هر ردیف فضای کافی برای تهویه مناسب وجود داشته باشد ضمناً فاصله ردیف صندوق های مجاور دیوارهای انبار با دیوار باید حداقل ۳۰ سانتی متر باشد. صندوق های زیرین باید روی الوارهای مناسب چیده شود.

۶- انبار باید به وسایل مناسب آتش نشانی مجهز باشد.

ماده ۱۸۴- بردن کبریت و یا فندک و هر وسیله که بتواند تولید جرقه و شعله نماید در انبار ممنوع است.

ماده ۱۸۵- ساختمان انبار سطح الارضی باید مجهز به برق گیر باشد.

ماده ۱۸۶- در انبار باید چوبی و دارای چفت و بست محکم بوده و بطرف بیرون باز شود.

ماده ۱۸۷- کف انبار باید از بتون ساخته شده باشد.

ماده ۱۸۸- در انبارهای مواد ناریه و چاشنی، فقط باید از چراغ اطمینان برای روشنائی استفاده گردد و از بکاربردن هر نوع چراغ دیگر و سیم کشی برق خودداری شود.

ماده ۱۸۹- درجه حرارت انبار نباید از ۳۰ درجه سانتی گراد بالاتر و از ۱۰ درجه سانتی گراد کمتر باشد.

ماده ۱۹۰- انبارداران مواد ناریه و چاشنی باید دارای صلاحیت کافی بوده و صلاحیت آنان به تأیید مسئول معدن رسیده باشد.

ماده ۱۹۱- نصب میزان الحارره که حداقل و حداکثر درجه حرارت را در داخل انبار نشان دهد برای کنترل درجه حرارت ضروری میباشد.

ماده ۱۹۲- ورود اشخاص غیرمجاز به انبار اکیداً ممنوع است و فقط مسئولین ایمنی می توانند با رعایت مقررات داخل انبار شوند.

۱- از نقطه‌ای فاصله حداقل ۴۰ سانتی‌متر از دهانه چال آتش نگرفته و بموازات آن، چال جدیدی حفر و آنرا خرج گذاری نموده و سپس آتش کنند.

۲- بارگیری سنگهایی که در انفجار اخیر فرو ریخته میشود باید با حضور استادکار انجام گیرد تا در صورتیکه فشنگ‌های منفجر نشده‌ای باقی مانده باشد به جایگاه موقت تحویل گردد.

۳- تا خاتمه کلیه عملیات فوق ورود سایر افراد که در این مورد وظیفه‌ای ندارند ممنوع میباشد.

ماده ۲۱۲- آتشبار را نباید بصورت کارمزدی بکار گمارد.

ماده ۲۱۳- پیدا شدن یا مفقود شدن مواد ناریه و دستگاه آتش کن در داخل و یا خارج معدن باید فوراً به مسئول ایمنی معدن گزارش شود.

ماده ۲۱۴- آتش بار باید مقدار مواد ناریه‌ای که از انبار تحویل میگردد و همچنین مقداری را که بکار میبرد در دفترچه آتش باری خود یا ذکر تاریخ یادداشت نماید.

ماده ۲۱۵- مواد ناریه و چاشنی باید توسط آتش بار و کمک او و بطور جداگانه در صندوقهای مخصوص حمل گردد. حداکثر ظرفیت این صندوق ۲۵ کیلوگرم و حمل بیش از یک صندوق بوسیله یک نفر ممنوع است.

ماده ۲۱۶- قبل از شروع آتشباری، مواد قابل اشتعال باید از محل آتشباری دور شود.

ماده ۲۱۷- وسائلی که ممکن است در اثر آتش باری آسیبی بآنها برسد باید بنحو شایسته‌ای محفوظ گردد.

ماده ۲۱۸- آتش بار باید دقت نماید در موقع قطع فتیله برای آتشباری طرفی را که به چاشنی متصل می‌شود بطور عمودی و طرفی را که برای روشن کردن در نظر گرفته می‌شود به صورت مورب قطع کند.

ماده ۲۱۹- آتشبار نباید غیر از وسائلی که مسئول معدن اجازه استفاده از آنرا داده است برای انجام عملیات آتشباری از وسایل دیگری استفاده نماید.

ماده ۲۲۰- اگر بعلی یک یا چند فشنگ چاشنی گذاری شده مورد استفاده قرار نگیرد، آتشبار موظف است بلافاصله قبل از آتش کردن چالها چاشنی این فشنگ‌ها را خارج کرده و در جایگاه موقت قرار دهد.

ماده ۲۲۱- خالی کردن چال پر شده بهر علت ممنوع است.

ماده ۲۲۲- در معدن زیرزمینی استفاده از مواد ناریه فقط باید بصورت فشنگ بعمل آید.

ماده ۲۲۳- چنانچه حمل مواد ناریه بوسیله لوکوموتور در داخل معدن انجام گیرد، باید قطار مربوط دارای واگن مخصوص حمل مواد ناریه بوده و در روی آن علائم خطر نصب شود.

ضمناً با قطار حامل مواد ناریه نباید چاشنی حمل شود. هنگام حمل مواد ناریه جز راننده و آتشبار و کمک او نباید اشخاص دیگری از قطار مذکور استفاده نمایند.

تبصره - قطار حامل مواد ناریه با قطارهای حامل کارگر باید اقلاً ۵ دقیقه فاصله زمانی داشته باشد.

ماده ۲۲۴- چنانچه مواد ناریه با وسیله حمل و نقل در چاه حمل گردد، باید نکارت زیر رعایت شود:

- ۱- کلیه مقررات مربوط به حمل مسافر در چاه.
- ۲- حمل مواد ناریه و چاشنی تماماً ممنوع است.
- ۳- از وسایل حمل و نقل حامل مواد ناریه نباید اشخاص دیگری غیر از مسئولین مربوط استفاده نمایند.

ماده ۲۲۵- در موقع حمل مواد ناریه متصدی چرخ چاه باید قبلاً مأموران پذیرگاهی را که محموله در آنجا تخلیه می‌شود مطلع نماید.

ماده ۲۲۶- دستگاههای آتش کن برقی و همچنین مدار آتشباری باید قبل از هر نوبت آتش باری آزمایش و نتیجه در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۲۲۷- بمنظور اطلاع از سالم بودن فتیله و همچنین سرعت اشتعال آن قبل از استفاده از هر صندوق باید از آن نمونه برداری و آزمایش گردد.

ماده ۲۲۸- حفر چاه در باقیمانده چال قبلی ممنوع است. استادکار موظف است این قبیل چال‌ها را وسیله قطعه چوبی مسدود نماید.

ماده ۲۲۹- آتش بار قبل از آتشباری نباید چالهای پر شده را رها نموده و به کار دیگر مشغول گردد.

کلیه چالهای پر شده را باید در یک نوبت منفجر کرد.

د- آتشباری در معادن دارای گرد زغال و گریزو

ماده ۲۳۰- استفاده از فتیله معمولی و فتیله انفجاری در معادنی که در آنها گریزو و یا گرد زغال وجود دارد ممنوع است و آتش باری باید فقط با چاشنی برقی صورت گیرد. همچنین در این معادن استفاده از چاشنی تأخیری معمولی در کارگاههای استخراج ممنوع است.

ماده ۲۳۱- در این گونه معادن باید منحصراً دستگاههای آتش کن اطمینان بکار برده شود.

ماده ۱۹۳- قبل از انجام هرگونه عملیات تعمیراتی در انبار مواد ناریه باید کلیه مواد موجود را به محل امنی منتقل و پس از بازرسی و تمیز نمودن انبار شروع به تعمیر نمود.

ماده ۱۹۴- جهت جلوگیری از سقوط، نباید بیش از ۵ صندوق مواد ناریه رویهم چیده شود و ارتفاع هر ردیف نباید حداکثر از ۲ متر زیادتر باشد.

ج- آتشباری

ماده ۱۹۵- آتشباری در معدن باید بوسیله آتشبار صلاحیت داری که از طرف مسئول معدن به این سمت گمارده شده است انجام گیرد.

ماده ۱۹۶- آتشبار قبل از خرج گذاری باید چالها را خوب تمیز کند.

ماده ۱۹۷- بکار بردن سنبه‌های فلزی در عملیات چاشنی گذار و خرج گذاری ممنوع است.

ماده ۱۹۸- در معادن زغال چالها باید پس از خرج گذاری با مواد غیرسوختنی و غیرسیلیسی پر شود. طول قسمت پر شده برای یکصدگرم مواد ناریه لااقل ۳۰ سانتی‌متر و علاوه برای هریک صدگرم اضافی ۵ سانتی‌متر در نظر گرفته شود. بهر حال برای هر مقدار خرج گذار طول قسمت پر شده ۵۰ سانتی‌متر کافی میباشد.

تبصره - طول خرج گذاری نباید از ۳ طول چال تجاوز کند.

ماده ۱۹۹- چاشنی گذاری باید فقط در محل کار بلافاصله قبل از خرج گذاری صورت گیرد.

ماده ۲۰۰- فشنگ چاشنی دار باید بآرامی در چال گذاشته شده و از وارد کردن هرگونه فشار به فشنگ مذکور خودداری گردد.

ماده ۲۰۱- در نزدیکی سینه کار باید محل مطمئنی که در معرض ریزش سنگ نباشد برای چاشنی گذاری انتخاب شود.

ماده ۲۰۲- اتصال چاشنی به فتیله اطمینان باید منحصراً توسط انبردست مخصوص انجام گیرد.

ماده ۲۰۳- فشنگ چاشنی دار متصل به فتیله اطمینان باید بعد از سایر فشنگ‌ها در چال قرار گیرد. در آتشباری برقی با چاشنی‌های فوری میتوان فشنگ را در ابتدا یا انتهای چال قرار داد و اگر چاشنی تأخیری به مصرف برسد باید آنرا فقط در ته چال قرار داد.

ماده ۲۰۴- در عملیات خرج گذاری باید دقت شود فشنگ‌ها بهم برخورد و فضای خالی بین آنها باقی نماند ولی در چالهای عمیق معادن روباز خرج گذاری را میتوان بطور منقطع انجام داد.

ماده ۲۰۵- آتشبار موظف است:

- ۱- قبل از آتشباری در داخل معدن راهپای ورود به محل انفجار را تا فاصله ۸۰ متر با وسائل مطمئن مسدود نماید. در صورتیکه آتشبار جهت حفاظت از پناهگاه خاصی استفاده کند فاصله پناهگاه تا محل آتشباری باید حداقل ۸۰ متر و در صورت نبودن پناهگاه فاصله آتشبار تا محل آتشباری در تونلهای مستقیم حداقل ۲۰۰ متر باشد.
- ۲- چند لحظه قبل از انفجار با صدای بلند یا هر وسیله دیگر شروع انفجار را بسایرین خبر دهد. همچنین پس از انفجار با همان وسیله خاتمه عملیات را اعلام نماید.
- ۳- آخر از همه محل کار را ترک کند.

ماده ۲۰۶- آتشبار باید پس از حصول اطمینان از انفجار کلیه چال‌ها و سپری شدن مدت کافی (حداقل ۱۵ دقیقه) باتفاق استادکار محل را بازدید و در صورتیکه خطری از نظر گازهای مضر و سمی موجود نباشد و کارگاه را ایمن تشخیص دهد اجازه ادامه کار را بدهد.

ماده ۲۰۷- در مورد آتشباری با فتیله اطمینان آتش بار باید تعداد انفجارها را با دقت بشمارد و اگر چالی آتش نگرفت برای از بین بردن خطر چال آتش نگرفته لااقل نیم ساعت صبر نماید و در مورد آتشباری برقی مدت فوق لااقل ۱۵ دقیقه خواهد بود.

ماده ۲۰۸- بکار بردن فتیله‌ای که حتی یکبار رطوبت به آن نفوذ کرده و یا تحت تأثیر حرارت و برخورد و یا بنحو دیگری مشخصات فنی را از دست داده باشد ممنوع است.

ماده ۲۰۹- طول فتیله اطمینان باید باندازه‌ای باشد که آتش بار بتواند پس از آتش کردن خود را به محل امنی برساند و در هر صورت طول فتیله اطمینان نباید از یکمتر کمتر و مقداری از فتیله که از چال بیرون میماند از ۲۰ سانتی‌متر کمتر باشد.

ماده ۲۱۰- در مواردیکه آتشباری بوسیله فتیله اطمینان انجام میشود انفجار بیش از ۱۰ چال در یک نوبت ممنوع است بهر صورت باید طول فتیله‌ها را باندازه‌ای انتخاب کنند که پس از آتش زدن آخرین چال آتش بار وقت کافی برای رسیدن به پناهگاه یا محل امن داشته باشد.

ماده ۲۱۱- برای از بین بردن خطرات ناشی از چال آتش نگرفته باید بطریق زیر عمل شود:

ماده ۲۵۳ - در شبکه سه فاز ستاره‌ای اگر فشار جریان برق بین فاز و نول از ۱۵۰ ولت بیشتر نباشد و نقطه خنثی و سیم نول وجود داشته باشد، نقطه خنثی باید بطور دائم به زمین متصل شده و یا اینکه وسیله‌ای بکار برده شود که اگر فشار جریان برق هریک از فازها نسبت به زمین از حد فشار ستاره تجاوز کند، نقطه خنثی از طریق سیم نول به زمین متصل شود.

ماده ۲۵۴ - در تاسیساتیکه جریان برق متناوب از ۱۵۰ ولت و مستقیم از ۶۰۰ ولت به بالا باشد قسمت‌های زیر باید به زمین متصل گردد:

الف - بدنه و قسمت‌های هادی ماشین‌آلات و ترانسفورماتورها که در حال عادی کار فاقد جریان برق است.

ب - آرماتور و روپوش فلزی کابلها باستثنای روپوش محافظ (اکران).

ج - دستگیره و توری و سرپیچ چراغها اگر کاملاً عایق نباشند.

د - پایه‌های فلزی و یا بتون مسلح و بطور کلی هر وسیله غیرعایقی که احتمال اتصال به برق داشته باشد.

ماده ۲۵۵ - هر ساختمان باید بطور جداگانه دارای سیم اتصال به زمین باشد که تمام قسمت‌های نامبرده در ماده فوق بان متصل شود.

ماده ۲۵۶ - سیم‌های اتصال به زمین باید بطریقی نصب شود که پوسیده نشده و اتصالی‌های آنها باز نشود.

ماده ۲۵۷ - شبکه‌های مختلف اتصال به زمین باید از نظر عبور جریان برق از یکدیگر مجزا بوده و بدون فیوز و کلید قطع کننده باشد.

ماده ۲۵۸ - مقاومت الکتریکی واحد طول سیم‌های اتصال بدنه به زمین باید از کمترین مقاومت واحد طول در سیم‌های شبکه اصلی کمتر باشد.

ماده ۲۵۹ - در صورتیکه قسمت‌هایی از تاسیسات برق مستقیم کمتر از ۶۰۰ ولت و متناوب کمتر از ۲۵۰ ولت بدون روپوش عایق در محل عمومی نصب شده باشد باید بوسیله نرده یا توری و یا وسائل مشابه محفوظ و با علامت واضحی مشخص گردد.

ماده ۲۶۰ - در تاسیسات برق مستقیم بیش از ۶۰۰ ولت و متناوب بیش از ۲۵۰ ولت باید قسمت‌های بدون عایق شبکه را خارج از دسترس و روی مقره‌های مناسب قرار داد بطوریکه سیمها با اشیاء دیگر فلزی تماس حاصل نکند و سیم‌های هوایی مخصوص لکوموتیوهای الکتریکی نیز روی مقره‌های مناسب نصب گردد.

ماده ۲۶۱ - برای منفجر کردن مواد ناریه بطریق الکتریکی نباید از سیم‌های بدون روپوش استفاده کرد. هرگاه برای انفجار از برق مدن استفاده شود فشار جریان برق نباید در مورد برق مستقیم از ۶۰۰ ولت و برق متناوب از ۲۵۰ ولت تجاوز نماید.

ضمناً در سر سیم‌های هدایت جریان برق به چال‌ها که در پناهگاه واقع شده، باید تا آخرین لحظه یکدیگر متصل باشد.

ماده ۲۶۲ - فاصله سیم‌های لخت تاسیسات برق مستقیم بیش از ۶۰۰ ولت و متناوب بیش از ۲۵۰ ولت با زمین نباید کمتر از ۲/۵ متر باشد. در غیر اینصورت مسیر شبکه باید بوسیله حایلی مناسب از محل عبور افراد مجزا شود.

ماده ۲۶۳ - کابلها باید دور از لوله‌های آب و هوای فشرده و گاز در محل خشک قرار گیرند. ضمناً کابل‌های زیرزمین باید دارای روپوش سربی و بدون درز باشد.

ماده ۲۶۴ - تابلوهای تقسیم و ولتاژهای مختلف مذکور در ماده ۲۶۲ و نیز تابلوهای دارای جریان کمتر باید بوسیله رنگ‌های مختلف مشخص و متمایز گردد.

ماده ۲۶۵ - ماشین‌ها، ترانسفورماتورها، تابلوها و سایر وسائل مربوط به شبکه برق مستقیم بیش از ۶۰۰ ولت و متناوب بیش از ۳۰۰ ولت باید بطور کامل محفوظ و بوسیله حایل‌های مناسب مجزا شده باشد. راه ورود به محل این قبیل وسائل باید لااقل ۲/۵ متر ارتفاع و ۲ متر عرض داشته باشد و محل ورود به محوطه پشت تابلوها باید دارای دری به ارتفاع حداقل ۲/۵ متر باشد.

ماده ۲۶۶ - هرگاه تابلوهای شبکه‌های مذکور در ماده ۲۶۴ دارای قسمت‌های فلزی باشد باید زمین قسمت جلوی تابلوها با فرش عایق مفروش گردد و فواصل اجسام هادی متصل به زمین با تابلو باندازه‌ای باشد که تماس با اجسام هادی و تابلو در آن واحد مقدور نباشد.

ماده ۲۶۷ - قراردادن و یا نزدیک کردن اشیائی که ممکن است اتصالی و یا جرقه تولید کند به سیم‌های برق ممنوع است.

ماده ۲۶۸ - در محل‌های تاسیسات الکتریکی مذکور در ماده ۲۶۲ وجود دارد باید چنگال بلند دسته عایقی برای نجات آسیب‌دیده در دسترس باشد.

ماده ۲۶۹ - در محل پست‌های ترانسفورماتور و مولد برق و بطور کلی در محل‌هاییکه در صورت خاموشی برق احتمال بروز خطر موجود است باید منبع روشنایی جداگانه وجود داشته باشد.

ماده ۲۷۰ - دستگاهها و وسایل برقی (حتی چراغهای دوره‌گرد) که توسط اشخاص حمل و نقل می‌شود باید فقط با جریان مستقیم کمتر از ۶۰۰ ولت و متناوب تا ۲۵۰ ولت کار کند به استثنای پرفراورهای الکتریکی پایه‌دار که میتوان آنها را با جریان متناوب تا ۴۰۰ ولت بکار انداخت مشروط براینکه در مقابل خطر برق‌گرفتگی

ماده ۲۷۲ - در موارد زیر آتش‌زدن چال ممنوع است.

۱ - و قتیکه غلظت گاز گریزو در محل انفجار از یک درصد بیشتر باشد.

۲ - موقعیکه خطر سرایت انفجار به محل‌های متروکه و حفريات و شکستگی‌هایی که در آنها گاز گریزو جمع شده موجود باشد.

ماده ۲۷۳ - سیم هدایت‌کننده جریان برق برای آتشباری باید دارای روپوش عایق باشد.

ماده ۲۷۴ - آتش‌بار قبل از خرج‌گذاری باید هوای اطراف چال را از نظر وجود گاز گریزو تا شعاع ۳۰ متری آزمایش نماید تا در صورتیکه عیار گاز از یک درصد تجاوز کند از خرج‌گذاری خودداری نماید و مراتب را به مسئول ایمنی معدن اطلاع دهد.

ماده ۲۷۵ - میزان مصرف مواد ناریه برای هر چال نباید از مقداریکه کارخانه سازنده تعیین کرده است تجاوز نماید.

ماده ۲۷۶ - در معادن گرد زغال‌دار قبل از آتش زدن چالها باید محوطه را به اندازه کافی آب‌پاشی نمود.

ماده ۲۷۷ - آتش‌بار باید فقط کارگاه یا سینه کاری که مسئول معدن به او دستور داده است آتش‌باری کند.

ماده ۲۷۸ - ورود آتشباران به طور دسته‌جمعی به انبار مواد ناریه ممنوع است. ماده ۲۷۹ - حمل سادۀ منفجره به مقدار مورد احتیاج باید در کیسه برزنتی یا جعبه چوبی که آتشبار برای این منظور در اختیار دارد صورت گیرد. کیسه‌ها یا جعبه‌ها باید دارای بست و قفل باشند و هر آتشبار موظف است دو عدد کیسه یا جعبه یکی برای ماده منفجره اصلی و دیگری مخصوص چاشنی داشته باشد. حمل دو کیسه یا دو جعبه با هم توسط یک نفر اکیداً ممنوع است.

ماده ۲۸۰ - در کیسه‌های برزنتی یا جعبه‌های چوبی محتوی مواد منفجره نباید لوازم و اشیاء دیگری گذارده شود.

ماده ۲۸۱ - بردن مواد منفجره به نقاطیکه در آنجا کارگران مشغول حفر چال می‌باشند ممنوع است.

ماده ۲۸۲ - قراردادن چاشنی در جیب لباس اکیداً ممنوع است. ماده ۲۸۳ - اتصال چاشنی به فتیله نباید در مجاورت فشنگ ماده ناریه انجام گیرد بلکه با رعایت فاصله لازم قبلاً باید عمل اتصال فتیله به چاشنی با احتیاط انجام گرفته و سپس چاشنی را داخل فشنگ مواد ناریه قرار دهند.

ماده ۲۸۴ - قرار دادن ماده منفجره در مجاورت برف، یخ و آتش ممنوع است. ماده ۲۸۵ - در کلیه چال‌هاییکه در یک نوبت آتشباری می‌شوند باید از یک نوع چاشنی الکتریکی (ساخت یک کارخانه) استفاده شود.

ماده ۲۸۶ - اتصال کابل هدایت برق به سیم چاشنی‌ها باید پس از اتمام خرج‌گذاری و دور شدن آتشباران از جبهه کار انجام شود. قبل از اتصال کابل هدایت برق به دستگاه آتش‌کن، مدار انفجار را باید توسط اهم متر آزمایش نموده و پس از حصول اطمینان از صحت مدار میتوان سیم‌های اصلی هدایت برق را به دستگاه متصل کرد.

فصل هشتم - تاسیسات برق

ماده ۲۸۷ - در معادنی که از نیروی برق استفاده میشود علاوه بر رعایت مقررات ایمنی این فصل کلیه مواد آئین‌نامه و مقررات حفاظتی مربوط به برق نیز لازم‌الاجراست.

ماده ۲۸۸ - در هر یک از مدارهای جریان برق باید کلیدهای قطع و وصل روی تمام سیم‌های مربوط به وسائل مصرف‌کننده برق تعبیه شود. باستثنای مدار روشنایی در محل‌های خشک که در این مورد میتوان کلید قطع و وصل را فقط روی سیم فاز قرار داد. کلیدهای مذکور را باید در محلی قرار دهند که بخوبی دیده شده و در دسترس باشند.

ماده ۲۸۹ - تاسیسات برق باید دارای وسیله محدودکننده فشار و رله‌های ایمنی باشد تا در صورت تجاوز فشار از حدیکه برای دستگاهها تعیین شده است جریان خودبخود قطع شود.

ماده ۲۹۰ - استفاده از مقاومت‌های الکتریکی برای بدست آوردن جریان کمتر از ۳۰ ولت ممنوع است و مدارهای این قبیل جریان باید از سایر مدارهای برقی به کلی جدا باشد، باستثنای سیم‌های فرمان (پیروت) و روپوش محافظ (اکران) که در کابل‌های مخصوص جریان برق مستقیم ۳۰ تا ۶۰۰ ولت و با برق متناوب ۳۰ تا ۴۰۰ ولت قرار دارد.

ماده ۲۹۱ - استفاده از زمین بعنوان قسمتی از شبکه ممنوع است به استثنای سیمی که برای اتصال زمین قسمت‌های خنثی و یا برای رله اتصال به زمین بکار میرود.

ماده ۲۹۲ - از دو رشته ریل راه‌آهن بعنوان برگشت جریان برق میتوان استفاده کرد. در این صورت باید تکه‌های هر رشته ریل از نظر عبور جریان برقی بهم متصل باشند و لااقل در هر یکصد متر بین دو رشته ریل نیز این ارتباط برقرار شود.

تبصره - اختلاف فشار برق بین ریل و زمین نباید از ۱۵ ولت تجاوز کند.

افراد نکات ایمنی در آنها مراعات شده باشد. بهر حال رعایت ماده ۲۵۴ در مورد این قبیل دستگاهها الزامی است.

ماده ۲۷۱ - برای تغذیه وسایل و ماشینهای برقی موضوع ماده ۲۷۰ باید کابل های نرمی که دارای روپوش لاستیکی و یا مواد مشابه آن باشد بکار برده شود. ماده ۲۷۲ - شبکه های تلفنی و یا شبکه های مخصوص علامت دادن باید با شبکه برق موضوع ماده ۲۶۲ فاصله کافی داشته باشد.

ماده ۲۷۳ - ترانسفورماتور و مولدهای برق و وسایل مربوط را باید در مکانهایی که با مصالح غیر قابل اشتعال ساخته شده قرار داد و در این مکانها نباید اشیاء قابل اشتعال وجود داشته باشد.

ماده ۲۷۴ - در محلهای مذکور در ماده ۲۷۳ باید وسایل آتش نشانی مناسب وجود داشته و در صورت استفاده از وسائلی که در داخل روغن کار می کنند کیسه یا سطل های پر از ماسه نیز میبایستی در دسترس باشد.

ماده ۲۷۵ - زیر دستگاههای برقی که داخل روغن کار می کنند باید مقدار کافی ماسه ریخته شود، تا در موقع بروز نقص تمام روغن ریخته شده از دستگاه جذب شود. ماده ۲۷۶ - ترانسفورماتورهای کوچک و وسایل راه اندازی و امثال آنها که در داخل روغن کار میکنند باید مجهز بوسیله ای باشد که هرگاه حرارت روغن از حدی تجاوز کند قبلاً آذیر دهد و در صورت ادامه از دیاد درجه حرارت جریان برق را قطع کند. ماده ۲۷۷ - در محلهائیکه برای نگاهداری و شارژ اکومولاتور اختصاص داده شده باشد باید:

الف - لامپهای روشنائی دارای حبابهای مضاعف باشد و از استفاده از هر شیئی که به حرارت قرمز برده شده و یا دارای شعله آزاد باشد خودداری شود.

ب - اکومولاتور نسبت به بدنه قفسه های شارژ و خود قفسه ها نسبت به زمین عایق بندی شده باشد.

ج - دستگاهها طوری نصب شوند که در آن واحد دست زدن به دو محل که اختلاف فشارشان از ۱۵۰ ولت بیشتر است امکان پذیر نباشد. در مورد اکومولاتورهاییکه اختلاف فشارشان بیش از ۱۵۰ ولت باشد ماده ۲۶۶ لازم الاجراست.

د - گازهای حاصله در این محلهای باید بوسیله هواکشهای مناسب خارج شود. ماده ۲۷۸ - در چراغ خانه های مخصوص چراغهای الکتریکی باید بندهای ج و د ماده ۲۷۷ رعایت شود.

ماده ۲۷۹ - در مناطقی که احتمال تولید گاز قابل اشتعال باشد باید تأسیسات برق مجهز به وسایل ایمنی در مقابل انفجار گاز باشد و در غیر اینصورت این تأسیسات باید در مکان مجزائی مصون از نفوذ گاز نصب شود.

ماده ۲۸۰ - در داخل مخزنهای فلزی و یا در محلهائیکه کارگر با قطعات بزرگ فلزی تماس دارد چراغ دوره گرد باید با جریان کمتر از ۳۰ ولت روشن شود.

ماده ۲۸۱ - برای انجام هرگونه تعمیر و یا تعمیر و حتی تعویض لامپ باید جریان برق قسمت مربوط قطع شود.

تبصره - در شبکه برق مستقیم بیش از ۶۰۰ ولت و متناوب بیش از ۲۵۰ ولت عملیات فوق الذکر باید با اجازه مخصوص متصدی برق و تحت نظر مسئول تعمیرات با تجربه و با وسایل مخصوص انجام شود.

ماده ۲۸۲ - هرگاه عیب شبکه ناشی از بوجود آمدن اتصال کوتاه (اتصال) و یا اتصال به زمین باشد باید برابر مفاد ماده ۲۸۱ عمل شود.

ماده ۲۸۳ - برای انجام تعمیرات و یا تغییرات هر قسمت از شبکه باید آن قسمت از هر دو طرف قطع شود و تمام فازها را بیکدیگر و به زمین نیز اتصال دهند و متصدی مربوطه باید از قطع برق در آن قسمت اطمینان حاصل کرده و ترتیبی دهد که برقرار کردن جریان برق در قسمت تحت تعمیر و تغییر بوسیله اشخاص دیگر امکان پذیر نباشد.

متصدی مذکور پس از اتمام کارهای مربوطه و حصول اطمینان از اینکه خطری متوجه کسی نمی شود، میتواند جریان برق را برقرار کند.

ماده ۲۸۴ - هنگام تعمیر کابل مخصوص تغذیه و وسایل قابل حمل و نیمه ثابت، باید ضمن قطع جریان برق فیش های کابل را از پریزهای مربوطه نیز خارج نموده و اتصال های نر و ماده را به طریق صحیح و مطمئن از یکدیگر جدا کرد.

ماده ۲۸۵ - متصدیان هریک از ماشین ها و قسمتهای شبکه باید اتصالهای زمین و بدنه ماشینها و کابل های نرم و دوشاخه های مربوط را بشرح زیر بررسی کنند.

الف - در شبکه برق مستقیم ۶۰۰ ولت ببالا و یا متناوب ۳۰ ولت ببالا که نقطه نول آن به زمین متصل نباشد باید همه روزه بوسیله دستگاههای کنترل مخصوص، اختلاف فشار بین هر فاز و زمین را اندازه گیری کرده و مطمئن شوند که اختلاف غیرعادی نباشد.

ب - باید لااقل هر سال یک مرتبه وضع سیمهای اتصال زمین را بررسی کنند.

ج - باید میزان عایق بودن شبکه نسبت به زمین را لااقل هر شش ماه یک مرتبه بررسی کنند.

د - باید نتیجه تمام بررسی ها و بازدیدهای انجام شده در دفتر مخصوص ثبت گردد.

ماده ۲۸۶ - در هریک از نقاطی که تأسیسات برق وجود دارد باید یک نقشه اجمالی و دستورالعمل ایمنی مختصری در محل دید افراد نصب گردد.

در این دستورالعمل باید بطور صریح نوشته شود که دخالت اشخاص غیر از متصدیان برق در امر تعمیر و یا بکار بردن وسائل ممنوع است و در مورد تأسیسات برق موضوع ماده ۲۶۶ باید قید شود که دست زدن به قسمتهای فلزی شبکه خطرناک و اکیداً ممنوع است و همچنین دستورالعملی برای نجات اشخاص برق گرفته تهیه و بدیوار نصب کنند.

ماده ۲۸۷ - هریک از پذیرگاههای داخل معدن باید بوسیله تلفن و یا وسایل ارتباطی دیگر با مرکز نیرو یا پست مرکزی ترانسفورماتور خارج معدن در ارتباط باشد.

ماده ۲۸۸ - کابل های مسلح و کابل های با روپوش فلزی باید بطوری به دیواره گالری ها نصب گردد که در اثر وزن خود پاره نشده و بوسائل دیگر برخورد نکنند.

ماده ۲۸۹ - روپوش فلزی کابل باید به سیم اتصال به زمین وصل باشد مگر آنکه این روپوش بجای محافظ بکار رفته باشد که در این صورت باید به یک رله اتصال زمین مربوط گردد.

ماده ۲۹۰ - تمام قسمتهای شبکه غیر ثابت باید در آخر هر نوبت کار بطور مطمئنی از برق جدا گردد.

ماده ۲۹۱ - کلیه تعمیرات روی کابل ها باید در خارج معدن انجام گیرد.

ماده ۲۹۲ - در چاه ها و گالری های خروج هوا و محلهای مرطوب باید آرماتور کابل بوسیله روپوش نسوز و مقاوم در مقابل رطوبت محفوظ گردد.

ماده ۲۹۳ - تابلوهای تقسیم برق باید از مواد نسوز و مقاوم در مقابل رطوبت ساخته و بطریقی نصب شود که در معرض چکیدن آب نباشد.

ماده ۲۹۴ - لوکوموتیو و واگنهای حمل و نقل در معادن نباید از ولتاژ بیشتر از ۶۰۰ ولت استفاده نمایند.

ماده ۲۹۵ - سیم یا سیمهای تغذیه الکتریکی به لوکوموتیوهای برقی باید بطریقی نصب شوند که احتمال پاره شدن و یا تولید حریتی در جوبستها و یا برق گرفتگی اشخاص وجود نداشته باشد.

ماده ۲۹۶ - کلیه لوله ها، آرماتورها، مقولهای فلزی و علائم مکانیکی باید از نظر ایمنی در فاصله های مناسبی به ریلها اتصال الکتریکی داشته باشند.

ماده ۲۹۷ - هرگاه ارتفاع سیم برق رسانی به لوکوموتیو از ریل کمتر از ۲/۲۰ متر باشد باید هنگام عبور و مرور اشخاص جریان برق قطع گردد.

ماده ۲۹۸ - اطاقک راننده در لوکوموتیوهای الکتریکی که از سیم لخت برق میگیرد باید مسقف بوده و پایه شان اتصال برق، عایق بندی شده باشد تا احتمال برق گرفتگی راننده وجود نداشته باشد.

ماده ۲۹۹ - تمام قسمتهای لوکوموتیو که جریان برق از آن عبور میکند باید بوسیله پوشش محکم و عایقی محفوظ شده باشد.

ماده ۳۰۰ - برای انجام هرگونه تعمیر در شبکه انتقال برق به لوکوموتیو یا در لوکوموتیو اعم از تعمیر قسمتهای الکتریکی و یا مکانیکی باید قبلاً جریان برق قطع شود.

ماده ۳۰۱ - شبکه مخصوص علائم برقی باید با جریان برق با ولتاژ کمتر از ۳۰ ولت کار کند.

ماده ۳۰۲ - سیم های شبکه علائم باید طوری نصب گردد که مدار کوتاه (اتصال) ایجاد نشود. در شبکه علائم فقط برای قسمتهای خنثی (نول) میتوان از سیمهای بدون روپوش استفاده کرد.

ماده ۳۰۳ - کلیه تجهیزات الکتریکی واقع در یک بخش معدن به منزله یک قسمت مستقل تلقی شده و برای اتصال به زمین باید برابر ماده ۲۵۴ عمل شود.

ماده ۳۰۴ - برای استفاده از برق با فشار الکتریکی (ولتاژ) ۳۰ تا ۶۰۰ ولت در درون معدن باید کابل های با پوشش لاستیکی و عایق و مقاوم بکار برده شود.

ماده ۳۰۵ - در چاه برای استفاده از برق با فشار الکتریکی بیش از ۶۰۰ ولت و همچنین انتقال برق حتی با فشار الکتریکی کمتر از ۶۰۰ ولت باید کابل مسلح و با مشخصات موضوع ماده ۳۰۴ باشد باستانی سیمهای برق رسانی لوکوموتیوهای برقی که تابع مقررات خاصی هستند.

ماده ۳۰۶ - در معادن دارای گریزو و یا گرد زغال فقط تأسیسات زیر را میتوان بطور ثابت برقرار کرد:

الف - کابل های مسلح در راهبائیکه دارای وسیله نگاهداری مطمئن و سالم بوده و جریان کافی هوا برقرار و عیار گریزو در آنها از یک درصد تجاوز نکند.

ب - سیم های ساده روپوشداری که در لوله های فلزی با عایق داخلی قرار داشته باشد مشروط بر آنکه هوای کافی و منظم در اطراف لوله در جریان بوده و عیار گریزو بسیار کم باشد.